

30. číslo

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**At' se děje co děje,
at' přijdou věci dobré,
nebo zlé – o všem ví Bůh...**

P. Josef Toufar

- 3 Sultánův amulet pro štěstí
- 4 ŽAS – žádný ateistický strach
- 5 Řekli ti, kteří překonali strach
- 6 Nehleďte Krista bez kříže – poslední měsíc života Josefa Toufara
- 11 Drama života a kněžství
- 16 Toufarův podzírák / Co dělá kněz celý den?
- 17 Žijme tak, jako bychom již dnes měli zemřít
- 18 Číhošť – provokace nebo znamení?
- 20 Aby ten, kdo ho jí, neumřel...
- 22 Pane, prosím, zpomal!
- 23 Adorace na břehu Labe
- 24 Ďábel se snaží napodobit Boží dílo
- 26 Mýtus o víře v plochou Zemi
- 30 Zsvěcený život
- 32 Ty a povolání k zsvěcenému životu?
- 34 Přátelství s Ježíšem
- 35 My to kazíme, Pán Bůh napravuje
- 36 Maria, naše dobrá Matko!
- 37 Naši sousedé
- 38 Vidět a pomoci vidět
- 40 Konat dobro dobře!
- 44 S papežem Františkem zachraňujeme děti trpící hladem
- 46 Nemám čas – a vím proč
- 48 Prorocství nemoci
- 50 Útěcha, pokoj, síla
- 51 A manželku zmínil jen jeden
- 52 Mohu? Děkuji! Promiň! (papež František)
- 55 Učitel... / Špinavé ruce / „Prase!“ „Huso!“
- 56 Písek, ústřice a láska
- 57 Láska zadarmo
- 61 Společenství čistých srdcí
- 62 Samson a Dalila

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
30/2014, VIII. ročník, vydáno 8. srpna 2014

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis Milujte se!, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: archiv MSI

Milovaní čtenáři!

Když jsem dříve slyšel název východočeské obce Číhošť, první asociace, která se mi okamžitě v myšlenkách vybavila, byla „číhošťský zázrak“. S velkým zájmem jsem na začátku 90. let sledoval pořad České televize – nebo to snad byla tehdy ještě Československá televize – věnovaný událostem v Číhošti. Redaktoři sezvali do velkého sálu pamětníky událostí v roce 1949. Tehdy jich žilo ještě velké množství. Mnozí z nich na kameru vzpomínali, jak na vlastní oči viděli, že se pohyb křížku opakoval ještě i potom, co byl jejich farář otec Josef Toufar umučen. Tehdy jsem si začal uvědomovat, že v Číhošti šlo zřejmě o něco víc než jen o předem připravenou a pak k propagandistickým účelům ne moc dobře použitou provokaci Státní bezpečnosti...

Ale teprve když jsem si přečetl sérii textů o životě a smrti otce Josefa Toufara, které pro časopis *Milujte se!* připravil Miloš Doležal, pochopil jsem, že v Číhošti jde ještě o daleko víc než jen o zázračný pohyb a zkroucení křížku nad svatostánkem. **Největší divy totiž Bůh touží dělat v životě lidí.** To je to, o co jde! A život číhošťského faráře otce Josefa je skutečně výjimečně krásný – už od jeho mládí, kdy se jako šestadvacetiletý muž rozhodl zasednout s jedenáctiletými kluky do školní lavice, aby si doplnil gymnaziální studia a mohl se stát knězem. Své poslání, ke kterému ho Bůh povolal, žil skutečně naplno. Nežil pro sebe, ale pro ty, ke kterým ho Bůh poslal. Velmi mě oslovilo, jak se rozhodl, že chce osobně znát a navštěvovat všechny lidi ve svých farnostech, protože chce být farářem pro úplně každého. Vše pak završil svou smrtí...!

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestry Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Sultánův amulet pro štěstí

Byl jednou jeden slavný sultán, který se často cítil velmi sklíčeně a smutně.

Jednoho dne se rozhodl svolat ty nejlepší mágy svého království, aby jim povyprávěl o neustálých výkyvech své nálady, které ho nutily přecházet z přehnané radosti z úspěchu až k naprosto ponurému smutku z porážky.

Prosil je, aby mu našli nějaký amulet, který by mu pomohl opět získat pokoj. Mágové ale pozvání odmítali, protože nikdo z nich nechtěl tolik riskovat, když šlo zrovna o sultána. Nakonec se k sultánovi nechal pozvat jeden starý učitel moudrosti a ten mu řekl: „Můj pane, já ti takový amulet přinesu! Bude stačit, když si přečteš magickou formuli, kterou na něm nechám vyrýt. Když budeš smutný, nalezeš opět radost, když budeš v koncích, naplní tě opět pokoj.“

*„To přejde...“
může říct
nevěřící a víc
nemá co dodat.*

Následujícího dne přišel s předmětem, který před zvědavými zraky ostatních předal sultánovi.

Sultán ho vzal a četl: „Také tato situace přejde...“

Pino Pellegrino ■

*(„Příběhy pro osvěžení duše“,
Karmelitánské nakladatelství,
Kostelní Vydří, 2012 – možno
objednat na www.ikarmel.cz)*

Foto: Flickr, UNAMID Photo (CC BY-NC-ND 2.0), Albert Gonzalez Farran

*My ale máme
jistotu: „Bůh
o mně ví!“ A u něj „vědět o někom“ znamená
„milovat ho“. A milovat je u něj totéž jako jednat.*

ŽAS žádný ateistický strach

Páter Ladislav Kubíček, kněz a lékař, který byl na své faře v Třebenicích u Lovosic zavražděn 11. září 2004, napsal v jednom ze svých četných dopisů zvláštní povzbuzení: „A nezapomeň! Žádný ateistický strach!“ Protože toto povzbuzení může být velmi užitečné pro duchovní život, začali jsme s mládeží pro jeho vyjádření používat zkratku ŽAS.

Co to znamená ateistický strach? Je to vlastně každý strach, při kterém zapomeneme na Boha. Na to, že Bůh má všechno, vždy a za všech okolností pevně ve svých rukou. Je to vlastně každý strach, kterému se člověk trvale poddává. Když máme postoj důvěry, když důvěřujeme Pánu Bohu, nemusíme se bát.

*... když důvěřujeme
Pánu Bohu,
nemusíme se bát.*

„Největším bohatstvím tohoto světa je svatá bázeň Boží.“
sv. Jan Bosco

„Je třeba se bát pouze hříchu, jen hřích nás může zarmoutit.“
sv. Alfons

„Smrt je pro toho, kdo má pokojné svědomí, potěšením, radostí, přechodem uvádějícím do věčného štěstí; a naopak pro toho, kdo má hřích na duši, je největším strachem, jaký může existovat, utrpením, zklamáním.“
sv. Jan Bosco

Je zvláštní, že ve chvílích, kdy se objeví něco, čeho bychom se mohli zaleknout, přijde zároveň i pokušení zapomenout na to, že Bůh je mocnější, že o nás ví a že se mu nikdy nic nevymkne a nevymkne z rukou. Povzbuzení otce Ladislava Kubíčka vede tedy k tomu, abychom se na svět nedívali pohledem, který zapomíná na Boží blízkost, ale důvěřovali a nebáli se.

Nabízí se ještě otázka, zda existuje nějaký neateistický strach: nějaká zdravá obava... Existuje. A je pro něj i zvláštní označení: bázeň Boží. Je to jeden z darů Ducha Svatého a vede nás k tomu, abychom měli před Pánem Bohem posvátnou úctu a obávali se jediného: urazit ho hříchem – zachovat se nevděčně s ohledem na obrovskou Boží lásku k nám. Je to asi tak, jako když se obáváš, že bys mohl

zarmoutit někoho, kdo tě velmi miluje... Takovouto posvátnou bázeň máme v sobě pěstovat, ale žádný ateistický strach!

P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co jsou dary Ducha Svatého?

Dary Ducha Svatého jsou trvalé dispozice, které uzpůsobují člověka, aby ochotně následoval Boží vnuknutí. Je jich sedm: moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Řekli ti, kteří překonali strach

Kdo je to svatý? Jedna z definic by mohla znít: svatý je ten, kdo překonal strach, že s Bohem a pro Boha může něco ztratit...

Při myšlenkách na budoucí zápasy nás často přepadají ochromující obavy. I přes to důvěřujeme Bohu, on nám dá odvahu v pravý čas. Kdybychom se už dopředu cítili silní, mohli bychom zpychnout. Stačí, pokud si upřímně přejeme statečně bojovat a pevně důvěřujeme, že nám Bůh pomůže, jakmile budeme potřebovat Jeho pomoc.

sv. František Saleský

Bůh mi dá odvahu přiměřeně k mému utrpení. On ví, že bych nyní nemohla snést více; ale nebojím se, protože pokud utrpení vzroste, On rozmnoží zároveň i mou odvahu.

sv. Terezie z Lisieux

Nezpochybnitelné je to, že čím je duše milejší Bohu, tím více je vystavena zkouškám, proto odvahu a vpřed.

sv. Pio z Pietrelciny

Jestliže tě zastráhuje práce, vzpomeň na odměnu.

sv. Augustin

Naděje není nic jiného než důvěra v nekonečnost Boží lásky.

bl. Charles de Foucauld

Připravila Irena Brožová ■
(podle publikace Marka Dundy „Řekli svatí a to platí“, 1. a 2. díl, A.M.I.M.S., 2009 a 2010; kompletní text on-line na www.fatym.com, objednávka v papírové podobě na www.amims.net nebo kuponem na str. 49 tohoto čísla, příspěvek na tisk á 20 Kč)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak se Ježíš modlil ve svém utrpení?

Ježíš prožíval tváří v tvář smrti celou hloubku lidského strachu. A přece našel sílu důvěřovat nebeskému Otci i v této hodině: „Abba, Otče, tobě je všechno možné, odejmi ode mne tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“ (Mk 14,36)

„Nouze učí modlitbě.“ Zakouší to takřka každý člověk ve svém životě. Jak se modlil Ježíš v smrtelném nebezpečí? V těchto hodinách se s naprostou důvěrou odevzdal lásce a péči svého Otce.

Jak se může všední den stát školou modlitby?

Každá událost, každé setkání se může stát podnětem k modlitbě. Čím více prožíváme jednotu s Bohem, tím hlouběji rozumíme světu kolem sebe. Ten, kdo vyhledává jednotu s Ježíšem hned ráno, může žehnat lidem, se kterými se setkává, dokonce i svým protivníkům a nepřátelům. V průběhu dne svaluje všechnu svou starost na Pána. Svá roz-

hodnutí a úsudky činí tak, že se nejprve ptá, jak by na jeho místě postupoval Ježíš. Překonává strach díky vědomí Boží blízkosti. V zoufalých situacích není bez opory. Má v sobě nebeský pokoj a vnáší ho do světa. Je vděčný a raduje se z pěkných věcí, ale také dokáže snášet obtíže, které ho potkají. Takto vnímat Boha může dokonce i při práci.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.*

Z nauky Církve¹⁾

Bůh je absolutně pravdivý.^[De fide]

Bůh je absolutně věrný.^[De fide]

Bůh je všemohoucí.^[De fide]

Bůh je pánem nebe i země.^[De fide]

Bůh chrání a řídí svou prozřetelností vše stvořené.^[De fide]

Bůh je nekonečně spravedlivý.^[De fide]

Bůh je nekonečně milosrdný.^[De fide]

Srov. *Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevylučují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církve definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Pamětní instalace P. Josefu Toufarovi na jeho úmrtním domě v pražské Legerově ulici

Foto: 3x archiv autora

Nehledejte bez kříže

poslední měsíc života Josefa Toufara

„Nehledejte Krista bez kříže,“ píše v jednom svém listu sv. Jan od Kříže a filozofka židovského původu a karmelitánská světice Edita Steinová, která za války zahynula v Osvětimi, španělského mystika doplňuje: „Moudrost kříže může člověk nabýt jen tehdy, když je mu dáno kříž důkladně pocítit.“

Oba výroky můžeme vztáhnout také na život, hledání, následování Krista a mučednickou smrt kněze z Vysočiny Josefa Toufara. A to doslova. Kříž se stal jeho cestou. Do posledních dní jej nesl i hájil.

Krista

Noc před únosem

V noci z 27. na 28. ledna 1950 nemohl Josef Toufar spát. Protože jeho neteř Marie spávala na číhoštské faře ve světnici pod jeho pokojem, slyšela, jak celou noc prochodil po místnosti, od dveří k oknu, ze kterého byla ve tmě vidět silueta kostelní věže, a modlil se růženec. Když se ho ráno zeptala: „Strýčku, co jste to chodil v noci?“, vyhrkly mu slzy: „Já jsem, holka, nemohl vůbec spát, taková úzkost a strach se mě zmocňovaly.“ – „Čeho byste se, strýčku, bál, vždyť jste nic neudělal.“

Číslem ve valdické mučírně

Ten den je ve večerních hodinách podvodně vylákán příslušníky Státní bezpečnosti, vydávajícími se za novináře, před faru a unesen do věznice ve Valdčích. Tam odevzdává svoje osobní věci a v duchu se modlí. Je ochoten a připra-

Pro příslušníky StB neexistovalo jiné vysvětlení pohybu číhošťského křížku, než že to byl sprostý podvod.

ven vysvětlit, jak se vše událo a že sám pohyb křížku ani neviděl. Umí s lidmi jednat a doufá, že se najde někdo, kdo bude ochoten a schopen naslouchat a jeho vysvětlení přijmout. Nemůže tušit, že na jeho pravdivé vyličení událostí nikdo nečeká. Čeká ho pobyt mezi děsivě promrzlými valdickými zdi – čtyři týdny sadistického mučení. Pro příslušníky Státní bezpečnosti z instruktážní skupiny (šest mladých a statných soudruhů), pro jejich velitele ani komunistické funkcionáře neexistuje jiné vysvětlení pohybu číhošťského křížku (viz následující článek na str. 11n.), než že to byl sprostý podvod. Josef Toufar se stává číslem 8016. Za několik týdnů nebude mít ani jméno, ani číslo.

Proces a potrestat!

Už 30. ledna se v Praze koná zasedání předsednictva Ústředního výboru Komunistické strany Československa, které doporučilo, aby se vyšetřování číhošťského zázraku „urychleně skončilo a provedlo exemplární potrestání“. Stalo se tak na příkaz prezidenta republiky Klementa Gottwalda, který žádal: „Rychle vyšetřit, proces a přísně potrestat.“

Toufarovo křížování

Valdické vězení, 18. a 19. února je sobota a neděle. Soudruzi estébáci odjíždějí do tepla svých domovů a ke sváteční bábovce. Ve valdické kobce leží zbité tělo kněze Josefa Toufara plné podlitin a zaschlé krve, moči a špíny. Po 20 dnech

„Rychle vyšetřit, proces a přísně potrestat.“

prezident republiky
K. Gottwald

Oltář číhošťského kostela v současnosti

výslechů a mučení má tak rozbité nohy, že nemůže pořádně vstát ani popocházet. Začíná poslední dějství, ještě celý jeden týden Toufarova křížování.

Proudy ledové vody

Václav Slaviček v roce 1968, kdy násilnou smrt Josefa Toufara vyšetřovala Vyšší vojenská prokuratura, vypově-

Ill. oddělení věznice ve Valdicích, kde byl mučen P. Josef Toufar a další kněží

Foto: archiv autora; Wikimedia Commons, Pho Tel (CC BY-SA 3.0) / kolář: MS!

Zimní krajina s dobovou sanitkou

děl: „V suterénu valdické věznice jsem byl v cele asi 3 dny, když jsem jednou večer nebo v noci, dobu lze těžko určit, protože tam byla tma, uslyšel z chodby nějaký hluk. Potom jsem slyšel, jako když na někoho někdo lije proud ledové vody. Hned nato, přesně řečeno přitom, jsem slyšel faráře Toufara volat mariánské invokace (tj. prosby k Panně Marii z litaní – pozn. redakce). Z celého dění jsem usoudil, že voda je vylívána na Toufara a že se toho účastní více osob. Volal jsem na Toufara latinsky a myslím, že mne slyšel. Neodpovídal mi však.“

„Nic jsem neudělal!“

Zatčený opat Vít Tajovský jako svědek prohlásil v roce 1968: „Toufara jsem také slyšel jednou z cely pro korekce zpívat

náboženskou píseň a asi dvakrát jsem ho slyšel volat něco v tom smyslu: ‚Už dost! Já nemohu, já jsem nic neudělal!‘ To bylo pokaždé v noci.“

Jako když pomalu zabíjejí zvíře

Zatčený bohoslovec Jan Zmrhal, který pocházel z číhoštské farnosti, ve svých vzpomínkách uvedl: „Bylo to 23. nebo 24. února, asi kolem poledne, kdy se na chodbě ve Valdicích před temnicí ozýval pohyb více osob a křik u vedlejší cely – také asi temnice. Náhle jsem uslyšel hlasitý nářek až skřek, který ani lidskému hlasu nebyl podobný, jako když pomalu zabíjejí nějaké zvíře. Ta cela byla snad otevřená, jinak by to nebylo slyšet. Později mi došlo, že to dobíjeli patera Toufara.“

Foto: archiv autora

Svlečeného a přivázaného ho tloukl hlava nehlava

Estébák Hrabina v roce 1963 vypověděl: „Navečer si Mácha nechal předvést Toufara do temnice, kde jej surově zbil. Bití se zúčastnil i soudruh Zikmund a Němec. Já sám jsem tam zašel asi po jedné hodině, a když jsem viděl, že Mácha má Toufara položeného a přivázaného na lavici se zavázanýma očima, svlečeného a nemilosrdně jej tlouče hlava nehlava, tohoto jsem upozorňoval na to, že jmenovanému může způsobit takové zranění, že jej nebudeme moci postavit před soud. Na Máchovi jsem pozoroval, že bije Toufara se sadistickou rozkoší – celá exekuce trvala asi 3 hodiny, kdy Mácha, pravděpodobně pro únavu, fyzického týrání nechal. (...) Po skončené exekuci se Mácha vrátil zpět na ubikaci a Toufara nazýval sviní a podobnými výrazy. Přitom mu odepřel vydat jídlo, až teprve druhý den mu dal

„Uslyšel jsem hlasitý nářek až skřek, jako když pomalu zabíjejí nějaké zvíře. Později mi došlo, že to dobíjeli patera Toufara.“
Jan Zmrhal

tak zvanou (dle jeho výrazu) karlovarskou polévku. (Horká polévka, ve které je abnormální množství soli.) Je samozřejmé, že farář Toufar po sněžení tohoto pokrmu měl velkou žízeň, a je také samozřejmé, že mu Mácha zakázal dávat něco pít. Dále k tomu dodávám, že Toufar nařikal a sténal bolestí. Mimo to bylo patrné, že Toufar je v dezolátním stavu – nemohl se nejenom sám pohybovat, ale nemohl ani pořádně sedět a velmi těžce mluvil.“

Cesta umírajícího do Číhoště

Noc z 23. na 24. února 1950. Černý tudor projíždí zasněženou Vysočinou. Cesta z Valdic u Jičína do Číhoště trvá v zimním nečase tři až čtyři hodiny. Na zadním sedadle zhrouceně leží osmačtyřicetiletý kněz s oteklou tváří, který má na nohu narvané bačkory, na nártu rozstříhané, aby se do nich jeho opuchlé nohy vůbec vešly. Je po půlnoci a pražští příslušníci StB soudruzi Bohumil Košar a Stanislav Cviček právě přivezli z valdické věznice do Číhoště na filmovou rekonstrukci kněze Josefa Toufara. Dobitého, těžce a sípavě dýchajícího, podivně zkrouceného a držícího se za břicho. To už není ani Getsemanská zahrada, ani bičování – teď se losuje o jeho šat...

Vydával bolestné nářky

Jihlavský estébák Josef Solař, který šel k autu za ves a žoviálně vítal unavené soudruhy z Prahy, v roce 1968 prohlásí: „Toufar nemohl normálně jít a dva naši soudruzi jej museli vést. Při této chůzi vydával bolestné nářky. Trochu mi to připomínalo chroptění.“ Jeho kolega Bokr v roce 1968 vypověděl: „Markantní byly jakési škrábanice na pravé tváři a nápadně suché a rozpraskané rty. Těžko mluvil. Po celou dobu jeho pobytu mu někdo pomáhal tím, že ho držel pod paží. Sám se nemohl ani obléci, protože nemohl zvednout ruce.“

Obludné natáčení

V rozsvíceném kostele se pohybovalo kolem dvaceti příslušníků StB, specialistů z technické skupiny. Ostatně ti už v kostele „pracovali“ druhou noc a stále se jim nedařilo sestrojít onen podvodný mechanismus gum a pér, kterým 11. prosince 1949 měl údajně vychylovat kříž sám Toufar. Teď jim byl do kostela přivezen či spíše přinesen „hlavní viník“. Jenže namísto ramenatého venkovského kněze uviděli lidskou trosku. Toufara posadili do lavice, navlékli do bílé alby, vyvlekli pět dřevěných schůdků na kazatelnu a donu-

„Neostýchám se použít slova vražda!“

dr. Maurer,
vedoucí lékař

Současný stav pražského prominentního sanatoria, kde P. Josef Toufar zemřel

Foto: archiv autora

tili, aby jim alespoň ukázal kněžské kazatelské gesto. V kostelní lodi vše na 8mm film točil filmový pracovník StB Jaroslav Černý. Po několika minutách je Josef Toufar doveden zpátky do auta a vezen do Valdic. Cestou začíná umírat.

Tvář oteklá, plná boulí

V sobotu odpoledne 25. února 1950 se po celé republice konají slavnostní schůze ke druhému výročí „vítězného“ puče. Zimní mlžnou krajinou uhání z Valdic u Jičína do Prahy sanitní vůz. V něm dva příslušníci Státní bezpečnosti střeží ležícího, nemohoucího pacienta v kritickém stavu, který se třese zimou, nahlas vzdychá a chytá se křečovitě za břicho. Tvář má oteklou, plnou boulí, tělo žlutavě nateklé, poseté tmavě fialovými hematomy, a nohy

opuchlé jak konve. Co chvíli mu soudruzi z StB utírají ústa. Ta jejich obludná starost a strach, aby jim „pacient“, narvaný do pomočených a špinavých vězeňských hadrů, nezemřel. Osmačtyřicetiletý Josef Toufar má být za několik dní zdráv a k „dispozici“ pro připravované divadlo – vykonstruovaný monstrproces. Chystají se ho veřejně a lživě obvinít.

Byla to vražda!

Sanita míří do státního sanatoria pro stranické prominenty a jejich rodinné příslušníky v pražské Legerově ulici. Před půl třetí prudce zastaví před budovou č. p. 63 a estébáci v zimních kabátech vynesou na nosítkách tělo do špitálu. Na pokoji č. 312, se dvěma lůžky a jedním oknem směrem do dvora, prohlíží paci- ▷

Smírčí kříž nedaleko rodiště Josefa Toufara na Vysočině

Foto: archiv autora

Poutě do Číhoště ke cti mučedníka Josefa Toufara

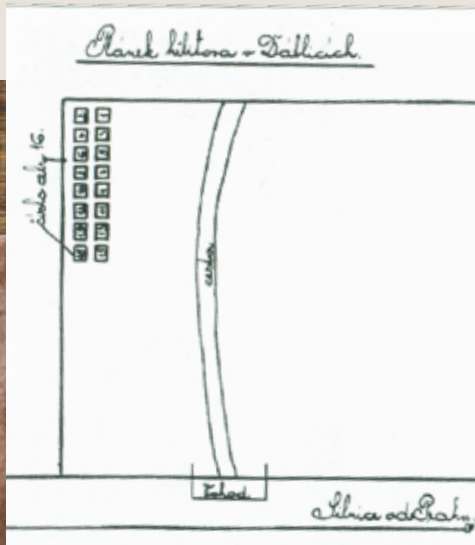
Foto: Luděk Bárta

enta bez jména jako první dr. Maurer, vedoucí lékař. Po dvaceti letech si přesně vzpomene: „... byl nahý, protože mám před očima dodnes celé jeho tělo. Viděl jsem, že je pokryto modřinami velikosti tak za polovic dlaně. Na prsou, na břiše, na nohách, na pažích... všude. Neostýchám se použít slova vražda!“

Gestapácké metody

Pacient je strážěn třemi estébáky v civilu. Dvěma muži a jednou ženou, Věrou Hlaváčkovou-Kantorovou, která je převlečena do bílého pláště a imituje zdravotní personál. Má za sebou nacistické věznění v Terezíně a později prohlásí: „Toufar byl mlácen takovým stylem, jako si pamatuji z koncentračního tábora. Sou-

Plánek uložení Toufarovy rakve v hromadném hrobě (nakreslený estébákem Skerlem)

druh Mácha používal množství gestapáckých metod.“ Probíhá nezbytná příprava k operaci. Do sanatoria je narychlo povolán špičkový chirurg dr. Špaček, který před operací zajde na pokoj: „Poznal jsem, že jde u něho o pokročilý zánět pobřišnice a jeho stav byl velmi vážný.“ Odhadl, že pacient je pravděpodobně knězem nebo profesorem, protože k němu mezi naříkáním nesrozumitelně zašeptal latinsky. Příslušník StB Košar vyštěkl: „Nemluvit!“

Poslední výdech

Pacient je odvezen na operační sál a za Košarova dozoru se zdravotní tým pokouší udržet při životě pro ně neznámého muže. Ještě před operací stačí Toufar k vrchní sestře Bussinowové z posledních sil pronést: „Jsem nevinný... pomozte mi... chci žít...“ Po operaci je pacient převezen na pokoj č. 312. Venkovský kněz z Vysočiny P. Josef Toufar dodý-

Foto: archiv autora, Ondřej P. Vaněk / Koláž, MŠL

Osobní věci P. Josefa Toufara navrácené příslušníky StB jeho neteři Marii Pospíšilové

chal 25. února 1950 kolem půl deváté večer ve věku nedožitých osmačtyřiceti let na přísně strážném nemocničním pokoji v luxusním státním sanatoriu.

Zahrabán jako zvíře

Estébák Košar v šedesátém osmém roce vypověděl: „Já jsem byl přítomen, když pohřební zřízení v patologickém ústavu těsně po skončení pitvy naložili do obyčejné dřevěné rakve neoblečenou Toufarovu mrtvolu a vezli ji do Ďáblic na hřbitov. Tam ji uložili zcela volně do hromadného hrobu na předchozí rakve.“

Do plánu si tehdy estébák Skerl zanesl i systém pohřbívání v hromadných hrobech v Ďáblicích:

Do šachty se vejde 40 beden.

T. byl v druhé řadě předposlední tj. 19tý.

T. je v druhé řadě od dna šachty.

T. byl dán do černé vězeňské rakve.

Vrstvy jsou po 10 bednách.

Za čtyři roky

Teprve 20. července 1954 přijíždí pražskou silnicí do Zdeslavic u Číhoště, kde žije neteř Josefa Toufara Marie Pospíšilová, neohlášená černá tudařka. Na kraji vsi paní Pospíšilová zrovna uspává v kočárku malého syna. Z auta vystupují dva příslušníci StB, soudruzi Šimek a Sirotek, a ptají se, kde ve vsi najdou Marii Pospíšilovou. „To jsem já...“ Na cestě jí předají koženou náprsní peněženku a cibulové hodinky po strýčkovi se zprávou, že byl v roce 1950 v důsledku prasknutí žaludečního vředu operován, že tento zásah zůstal bez výsledku a pacient zemřel. Marie Pospíšilová pak musí podepsat potvrzení sepsané narychlo na kousku papírového sáčku: „Potvrzuji, že jsem 20. 7. převzala od orgánů Ministerstva vnitra 1 hodinky z bílého kovu (kapesní) a jednu koženou náprsní tašku s různými potvrzenkami, které patřily mému strýci, zemřelému knězi P. Josefu Toufarovi.“ Poručík Sirotek v Praze druhý den napíše do zprávy: „Tímto lze považovat případ po stránce oficiální za uzavřený a s. Košarém uložen v archivu MV.“ Mysleli, že tím Josefa Toufara umlčí na věčné časy.

Miloš Doležal ■

K dalšímu studiu (k celé sérii o P. Josefu Toufarovi):

Doležal, Miloš. *Jako bychom dnes zemřít měli. Drama života, kněžství a mučednické smrti číhoštského faráře P. Josefa Toufara.* Nová tiskárna Pelhřimov; Pelhřimov, 2012.

Za svatého nebo blahoslaveného není nikdo prohlášen jen proto, že se v jeho blízkosti stal zřejmý zázrak. Tak je tomu i v případě probíhajícího procesu blahořečení katolického kněze P. Josefa Toufara – faráře v Číhošti. A nejde v něm jen o jeho smrt (viz předcházející článek), ale i o velmi působivé svědectví celého jeho života...

Drama

života a kněžství

Rodný hostinec

Rodnou krajinou Josefa Toufara se stala Vysočina. Vyjma bohosloveckých studií v Hradci Králové a jednoroční vojenské služby v Brně zůstal celý život věrný krajině na pomezí Čech a Moravy. Krajině plné polních křížků i smířcích žulových křížů.

Josef Toufar se narodil 12. července 1902 v Arnolci u Polné, v rodině hostinského a sedláka. Rodným domem se mu tedy stala hospoda s výčepem a sálem, která byla středem života malé obce – tancovačky, bály, divadelní představení,

Narodil se v rodině hostinského... a patřil k „tmelům“ arnolecké mládeže.

schůze, pohřby, svatby, rozličné příhody a lidské existence, to vše tvořilo život tohoto domu. A tak není divu, že si Josef vzal do života pestrou „výbavu“ – smysl pro humor, umění být s lidmi a umět jim naslouchat i poradit, praktičnost, konkrétnost, sociální citlivost, organizační schopnosti, pracovitost i pevnou vůli. Když mu pak v osmi letech zemřela maminka, hluboce ho to zasáhlo a není bez zajímavosti, že se ve svém pozdějším kněžském životě bude výrazně angažovat v pomoci sirotkům a dětem z neúplných rodin.

Tancovačky a zpěv na pastvě

V duši mladého arnoleckého kluka rezonovala první světová válka, dřina na polích, obecní pospolitost, nedělní cesty do zhořského chrámu. Lidí se nestránil a patřil k „tmelům“ arnolecké mládeže – chodil na taneční zábavy, rád tancoval a později hrál na kontrabas v místní kapele. Ale co nebylo zrovna typické – jako chlapec

Od začátku se musel ke svému povolání probíjet přes řadu překážek.

si hrával na kněze. Vylezl na vykotlanou vrbu stojící v rohu jejich zahrady, pod kterou shromáždil děti ze vsi, a cosi jim kázal. Když každé ráno před vyučováním pásal na stránkách za vsí krávy, zpíval si přitom slova latinské liturgie, kterou se naučil z paměti. Historka má vtipné pokračování – když jiný den spolužáci viděli Pepka Toufarovic zase pást, ale neslyšeli ho zpívat, ironicky se ho ptali: „Josefe, dneska jsi zapomněl zpívat?“ A on pohotově odpověděl: „Já už mám dávno odpzpíváno, máte, holomci, dřív vstávat!“ ▷

Studentská recese – „děda“ Toufar uprostřed v brýlích

Foto: 3x archiv autora

Nevyrůstal ve zbožné rodině

Již před první světovou válkou chtěl jít studovat Borromeum do Hradce Králové, což byla škola připravující možné budoucí kandidáty kněžství ke vstupu do semináře, ale válečné události Toufarův vstup překazily. A později zase otcova sedlácká neústupnost, trvající na tom, že syn Josef se musí oženit a zůstat na rodném gruntě. I z toho je patrné, že Josef Toufar nevyrostal ve zbožné katolické rodině, nýbrž naopak, a od začátku se musel ke svému povolání probíjet přes řadu překážek a protivenství.

Rodný dům Josefa Toufara v Arnolci u Polné

Do gymnázia nastoupil jako šestadvacetiletý – školník ho v prvních dnech považoval za inspektora.

Jeho povolání ke kněžství bylo tak silné a ryzí, že tyto obtíže překonával s neobyčejnou trpělivostí.

„Děda“ do gymnázia

Teprve až otcova smrt a finanční dědictví umožnily šestadvacetiletému (!) Josefu

Toufarovi jít studovat střední školu, gymnázium v Havlíčkově Brodě, aby dosáhl maturity a mohl jít do semináře. Skutečným popraskem i kuriozitou se tehdy v Brodě stal začátek října roku 1928, když do primy mezi jedenácti a dvanáctileté nastoupil o dvě hlavy větší šestadvacetiletý habán Josef Toufar, kterému spolužáci budou přezdívat „děda“. Tato kuriozita mu přinášela řadu úsměvných příhod, na které bude později rád vzpomínat – školník ho v prvních dnech školního roku považoval za inspektora; rodiče si ho na gymnaziální chodbě pletli s kantorem a vyptávali se na prospěch syna.

Sázka

Po řadě obtíží, hlavně s matematikou a jejím profesorem Lebedou, Josef Toufar v roce 1935 maturuje na chotěbořském gymnáziu, vstupuje do kněžského biskupského semináře v Hradci Králové a již za války, na konci června 1940, je vysvěcen na kněze. Primice, povolená německými protektorátními úřady, se konala v rodném Arnolci. A nebyl by to Josef Toufar, aby si toho dne ráno nevzpomněl na „sázku-hlášku“, kterou mu kdysi

na nějaké zábavě drsně vmetl do očí soused Holubář: „Pepíku, jestli ty někdy budeš knězem, tak to já budu určitě biskupem. To nemůžeš nikdy dokázat!“ A tak Toufar nezaváhal a ráno primičního dne s humorem sobě vlastním souseda vyhledal: „Franto, knězem jsem se stal, ale ty, človče, biskupem ještě nejsi.“

Do Zahrádky – událost a dění

Prvním Toufarovým kaplanským působištem se stalo městečko Zahrádka na Vysočině – mezi Ledčí a Humpolcem. Místo, které je dnes z větší části zatopeno vodou přehradního jezera Želivka a ze kterého dodnes zůstal stát, jako zvláštní memento, románský kostel sv. Víta, připomínající osmileté působení obětavého kněze. K Toufarovým zahrádeckým farníkům patřil také Karel Vrána, pozdější významný filozof, teolog a vydavatel. Vrána později vzpomínal: „O mém kněžském povolání jsme moc nehovořili. Já jsem v sobě sice zcela jasno neměl, ale co mě trošinku utvrzovalo v mém tehdy ještě hypotetickém a hledajícím kněžském povolání, byl Toufarův nový pastorační styl. Páter Toufar byl aktivní, odcházel často do terénu, za lidmi, taky za mládeží. Toufar už tím, že jeho povolání bylo pozdní, si přinesl s sebou zkušenost z praktického života. Když bylo potřeba, vypomohl ve žních, byl silný a zdatný, a tak jeho pomoc byla nejenom vydatná, ale taky vítaná. Staral se o farnost, aby víc žila. Já bych to nazval takovým integrálním pastoračním pragmatismem. Pragmatismus zní trochu hanlivě, ale když se uchopí integrálně, když se pragmatismu křesťanskému nevezme jeho vertikála, jeho duchovní základ, tak je to docela dobré. Pragma znamená i událost a dění. To právě páter Toufar moc dobře věděl a dovedl výborně organizovat farní život.“

Hrál fotbal i pinkal tenis

Čtyřicetiletý kaplan Josef Toufar nebyl žádný kněžský suchar. Se zahrádeckými kluky čtal na plácku u kostela fotbal nebo dřevěnými pálkami plácal tenis. A když některý z hochů vysklil okno u vedlejšího domu, vše „přikryl“ svojí kněžskou autoritou. Sportovně nadaný a ani manuálně zručný však nikdy nebyl. Řada jeho žáků vzpomíná, že se sotva trefil do míče a ani žárovku u lampy si nebyl schopen sám vyměnit. Stal se však pro zahrádecké obyvatele skutečným zjevením. Kněz tu najednou nebyl jen slavnostním celebrantem, křtitelem a vyučujícím, ale autoritou a osobností, která přiro-

Obec Zahrádka, první Toufarovo kněžské působišť – budování přehrady přestál jen kostel sv. Víta

Jedinečným dokumentem, který autenticky dokumentuje a shrnuje působení P. Josefa Toufara v Zahrádce (od r. 1940 do r. 1948), je krasopisně napsaný list, který zaslal zemědělec Josef Fialka z Dolních Pasek biskupu Mořici Píchovi do Hradce Králové (otiskujeme úryvek z dopisu):

„Naše farnost zahrádecká prožívá velkou bolest. Akční výbor komunistické strany z Ledče požádal o přeložení našeho pana faráře. A za něho já snažně prosím. Důvody proti p. faráři nemají a nenajdou. Jeho příchod do Zahrádky byl Božím požehnáním. Dříve kostel skoro prázdný, několik starších lidí a dnes ani nestačí. Školních dětí neschází v neděli ani jedno. Přespolní děti mu běhají polovinu cesty naproti a vedou si ho jako tatínka, ač on jim ve škole nic nesleví, výborně učí. A co již vykonal pro kostely. Máme tři a stále se něco opravuje. Žádný jiný by to neudělal ani nezastal. A všichni víme proč – p. farář je u nás osmý rok, nemá zařízený žádný pokoj na faře. Všechno, co má, dá na kostel. Všechno přemáhá s láskou a dobrotou. Dříve jsme nevěděli, co je první pátek v měsíci. Nyní chodí 50–100 lidí ke svatě zpovědi. Většinou mladí. A právě proto je p. farář trnem v oku. Píši za celou farnost ze srdce všech a prosím, abyste nenechal pronásledovat p. faráře, vzorného kněze, jakých je velice málo. Takového faráře jsme zde neměli a již více nebudeme.“

zeně překračovala hranice Církve, světa se nestranila a s lidmi (i jiných vyznání) spolupobývala v citlivém kontaktu. Navíc – Toufarův kněžský život se odehrával v střídmosti a skromnosti.

„Hlava reakce“

Ve dnech komunistického převratu roku 1948 se v Zahrádce ustavuje Akční výbor národní fronty a hned 28. února v devět hodin dopoledne probíhala v nedalekém okresním městě Ledč nad Sázavou schůze předsednictva okresního akčního výboru, kde je jednomyslně a rázně usneseno: „Požádat diecézi v Hradci Králové, aby přeložila faráře Toufara ze Zahrádky u Ledče.“ Důvod není uveden, ale zápis v zahrádecké kronice hovoří výstižně: „Jako nejzavilejší hlava místní reakce řádl v obci farář Toufar. Pracoval jako poslušný sluha papežův a tím si vysloužil i nucený odchod ze Zahrádky.“

Číhošť jsem si vybral sám

Na podporu Josefa Toufara vzniká v Zahrádce a okolí petice, kterou podepsaly stovky farníků, ale také lidé jiného vyznání i stojící mimo Církve. Několik týdnů za svým knězem stálo i hradecké biskupství. Pod nepolevujícím politickým tlakem nakonec sám Josef Toufar rezignuje. A vybírá si nedalekou farnost s představou, že se po krátkém komunistickém běsnění vrátí do Zahrádky k rozdělané práci. A jak napíše: „Z nenávisťi několika jedinců jsem byl nařčen, že jsem kázal politicky, a byl na žádost Okresního akčního výboru přeložen. Číhošť jsem si vybral sám, je zde katolický a zbožný lid.“

Nezkazil žádnou legraci

V novém číhošťském působišti, kam přichází v dubnu 1948, žádnou zatrpklou nepěstuje a hned se odhodlaně pouští do díla – do duchovní obnovy far- ▶

S farníky na svatbě

Obešel pěšky celou farnost a seznámil se se všemi lidmi.

Na fotbale (Josef Toufar vpravo)

Student Josef Toufar jako kontrabasista chotěbořského sextetu

Foto: 3x archiv autora

nosti a oprav; obejde pěšky celou farnost a seznámí se se všemi lidmi, rozhýbá aktivity místního Sdružení katolické mládeže, angažuje se v obecních záležitostech – pomáhá starým lidem vymáhat důchody, iniciuje vznik poštovní pobočky, zařizuje v místě zubařskou živnost atd. V rodinné kronice vzpomíná Václav Trtík z Číhoště, syn místního varhaníka: „Josef Toufar byl společenský a upřímný člověk. K nám docházel takřka denně a nikdy nezkazil žádnou legraci. Vzpomínám si, že když měl bratr Josef svátek, dostal láhev vodky.

Já jsem mu ji z legrace přelil a do lahve nalil obyčejnou vodu. Večer, když farští přišli, chtěl bratr uctít pana faráře a nalil mu tedy skleničku vodky. Ten, když skleničku vypil, povídá se smíchem: „Pepíku, to je prachspřátá voda! Pán Ježíš měnil vodu ve víno, a u vás je to obráceně!“

Tajemná třetí neděle adventní

Zasněžená Vysočina, číhošťský kostelík, třetí neděle adventní, 11. prosince 1949. Při dopolední bohoslužbě – právě ve chvíli Toufarova kázání – se podivu-

hodně rozkývává dřevěný oltářní křížek a zůstane stát nakloněn a zkroucen ke kazatelně s mírným převisem. Záhadný úkaz vidělo 20 svědků.

Nadpřirozený úkaz

Jedenáctého ledna, měsíc po události pohybu křížku, píše P. Toufar do Prahy list s kresbou pohybu křížku řežnickému učni Karlu Poláčkovi, sirotkovi z Píště, kterého podporoval od svého zahrádeckého působení: „Milý Karlíčku! Píšeš, co se zde stalo: Bylo to 11. 12. 1949, kdy jsem měl kázání, a tu ku konci kázání jsem pravil: Uprostřed Vás stojí, kterého mnozí neznají, zde ve svatostánku je náš Spasitel. A při těch slovech jsem ukázal na oltář. A tu, všichni, kteří se podívali směrem ruky, viděli, jak kříž na svatostánku se začal naklánět. Nejprve (když se díváš k oltáři) na pravo, pak zase na levo, zase zpět na pravo a na levo a pak se zastavil uprostřed, ale již se nedíval k hlavním dveřím, ale celý se natočil směrem na kazatelnu. Také se vychýlil do předu tolik, že za normálního vychýlení se musí zhroutit. Vidělo to 19 lidí, vesměs dospělých, z nichž řada mužů, všichni úplně zdraví a normální. Kterí to viděli, pod přísahou to napsali do protokolu a ti, kteří byli vyšetřováni od SNB (Sbor národní bezpečnosti – tehdejší policie – pozn. redakce), to četníkům potvrdili, že to nebyla ani sugesce, ani zrakový klam. Je vyloučen i magnetismus nebo elektřina, neboť svatostánek i kříž jsou úplně ze dřeva a ani světlo na oltáři nebylo. Všichni v tom vidí nějaký zvláštní, nadpřirozený úkaz, který se přirozeným způsobem nemůže vysvětlit.“

Dát do pořádku srdce a duši

Událost v Číhošti se následně roznesla po celých Čechách a do zapadlé vesnice se sjíždějí stovky poutníků i zvědavců. Z Číhoště se tehdy, na přelomu roku 1949/50, začalo stávat poutní místo. Situace, která se nehodí do scénáře komunistické strany, bojující v té době proti Církvi již nepokrytě. Josef Toufar je zájmem veřejnosti zaskočený, přičemž zdůrazňuje: „Nemusíme se strachovat, že na naši farnost má přijít nějaké neštěstí. Hlavně, aby si každý dal do pořádku své srdce a duši, a pak se nemusí báti ani zlého.“

Lživé obvinění faráře

Jenže po pár týdnech přešlapování státní aparát, vyprovokovaný komunistickými funkcionáři z blízkého okresního města Ledec nad Sázavou, rozjíždí akci, na kterou kladou špičky aparátu (prezident Gott-

Kostel v Číhošti

Foto: Wikimedia Commons, JirkaSv; Flickr, Nathan Csonka Photography (CC BY 2.0) / koláž: MŠ!

Brutální mučení

Připravuje se první velký politický monstrproces. Toufar je z Číhoště unesen, (s ním byli zatčeni i někteří jeho spolupracovníci) a vyslýchán Státní bezpečností, jenže ouha, něco neklape – technikům od StB se v číhoštském kostele podvodný mechanismus nedaří sestrojít tak, aby fungoval, a kněz Toufar ve valdických kobkách měsíc odolává výslechům, při kterých ho estébáci nutí přiznat se k účasti na „podvodu“. Nemá se k čemu přiznat, je neviný. Nakonec po brutálních výsleších (vedených především tehdejším šestadvacetiletým vyšetřovatelem Ladislavem Máchou a jeho šesti kolegy) a neúspěšné operaci umírá v pražské nemocnici na následky mučení a je pohřben pod falešným jménem v hromadné šachtě v Praze-Ďáblicích.

Konečné řešení náboženské otázky v Čechách...

Monstrproces se nekoná, nicméně komunistický aparát chce Číhoště propagandisticky využít. Nechává natočit jeden z nejohavnějších snímků české kinematografie (*Běda tomu skrze něhož pohoršení přichází*), který je však po krátkém čase pro očividné nesmysly stažen z distribuce. A útok komunistického aparátu

proti Církvi a jejím představitelům má začátkem roku 1950 podobu otevřeného a vyhroceného boje. Chystá se „konečné řešení náboženské otázky“. Plán byl jasný – náboženství zesměšnit a nahradit marx-leninskou výchovou, zrušit kláštery, zabavit a rozkrást majetek, nepohodlné biskupy, kněze a řeholníky buď popravít, nebo poslat na dlouhá léta do kriminálů, koncentráků a pracovních lágrů, jiným zakázat kněžskou službu a ty ohebnější zastrážit a korumpovat. V tom si komunisté nic nezadali s nacisty.

Jméno Josefa Toufara se stalo – společně s dalšími českými a moravskými novodobými mučedníky – tou eticky nejsilnější duchovní tradicí, o které se v naší rozbředlé současnosti můžeme opírat. V roce 2013 byl zahájen proces jeho blahorečení. Postulátorem kauzy jmenoval biskup Jan Vokál docenta Tomáše Petráčka, hradeckého univerzitního kaplana a vedoucího katedry kulturních a náboženských studií Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové. Jeho úkolem bude shromáždit všechny potřebné podklady pro blahorečení – konečné slovo pak připadne papeži.

Miloš Doležal ■

Ornát a štóla P. Josefa Toufara v Číhošti

Foto: archiv autora

wald, ministři Čepička a Závodský) velký důraz – využít této příležitosti a vypořádat se s nepřítelem – katolickou církví. Chtějí faráře donutit ke lživému doznání, že sám hýbal křížkem, a ukázat tak křesťanské náboženství jako podvodné opium pokrokového lidstva. Josef Toufar má být pak veřejně, před celým národem obviněn z toho, že jako podvodník s křížkem hýbal za pomoci gum a pér. On, kněz Kristův, který za jeho hlasem šel tak věrně!

Toufarův podžírák

Foto: Flickr, London Permaculture (BY-NC-SA 2.0)

Když se P. Toufar dozvěděl, že jsem v Hradci Králové na gymnáziu, při jedné příležitosti mě navštívil a dodal, že mi rád pomůže, když jsem z jeho rodné farnosti a když jsem polosírotek – otec mi zemřel v červnu 1939. Přinesl mi něco

na zub, což bylo za války velmi vítané, a podpořil mě značnou finanční částkou na školní potřeby a školné. Povzbuzoval mě, předal mi svou zahrádeckou adresu a dodal, abych jen napsal, budu-li něco potřebovat. Pozval mě také na práz-

niny do Zahrádky, kde působil jako kaplan. O prázdninách v srpnu 1941 jsem se tam vydal. Toufar mě radostně uvítal, ihned mi poskytl občerstvení po namávané cestě a staral se o mě po všech stránkách. S P. Toufarem jsem navštěvoval jeho farníky. Lidé ho měli rádi, všude ho srdečně vítali. P. Toufar také všem pomáhal, jak mohl. Třeba – jeden z jeho farníků potřeboval posíci žito, sám nemohl. A tak jsem viděl, jak si P. Toufar připravil hrabice, naklepal dlouhou obilní kosu, které říkal „podžírák“, a druhý den ráno po mši jsme se vydali na pole. P. Toufar se nejprve pomodlil, jak to činívali staří hospodáři, než začali žnout, zabrousil „podžírák“ a pustil se s veselou myslí do díla. Několik nás pomáhalo, já jsem dostal za úkol dělat povřísla. Práce zdárně pokračovala za veselých hlášek a humoru P. Toufara.

P. Jindřich Vacek

... všem pomáhal,
jak mohl.

Co dělá kněz celý den?

Prvním kněžským působištěm P. Josefa Toufara byla Zahrádka (1940–1948). Zprvu zde sloužil jako kaplan, ale když pan děkan P. Jan Schwaller v dubnu 1945 zemřel, dostal na starost celou farnost. Pat-

řili k ní vesnice Snět, Rápotice, Šetějovice, Martinice, Žibřidovice, Blažejovice, Vítovice, Rachyně, Píšť, Ježov, Vranice, Horní a Dolní Paseky. Pěšky s deštníkem v ruce docházel do šesti vesnických škol, aby

zde vyučoval náboženství. Jeden čas také vypomáhal v Kalištích. Působil i v zahrádecké měšťance. Dodnes jeho bývalí žáci vzpomínají na poutavé hodiny náboženství, zakončované četbou *Káji Mařika*.

Jezdil na školní výlety, zakládal a organizoval Sdružení katolické mládeže, Selskou jízdu, nacvičoval Českou besedu, pozval tanečního mistra Miláčka, který dával mládeži hodiny tance, zorganizoval pro ženy kurzy šití a zavařování. Přijímal pozvání a účastnil se na vesnicích hasičských bálů a divadel. Pomáhal především dětem z chudých rodin a sirotkům. Doporučoval nadaným dětem další studia, zajišťoval jim levné ubytování v místě školy. Poskytoval svátost křtu i manželství, vyprovázel své farníky na cestě poslední. Tradovalo se o něm, že nikdy za tuto službu nebral žádné dary.

Jaroslava Davidová

Svědectví zaznamenal Miloš Doležal ■

P. Josef Toufar se svými žáky v Zahrádce

Foto: archiv autora

Foto: P. Krzysztof Dedek

Žijme tak, jako bychom již dnes měli zemřít

„Vždycky jsem vystupoval jako kněz – farář všech. Nikdy jsem se neptal, jakého je kdo přesvědčení, a kde jsem mohl, tak jsem pomohl a poradil,“ napsal P. Josef Toufar v jednom ze svých dopisů v roce 1948.

Jsme hříšníci, a přece pro nebe jsme stvořeni. Pro nás pro všechny je tam připraveno místo – my všichni jsme zrození pro nebe – a můžeme se tam dostat. I pro nás pro všechny platí slova sv. Tomáše Akvinského: Musíš chtít. Pro nás pro všechny platí i slova sv. Moniky: Mohli jiní, mohly jiné, proč pak ne ty, Augustine?

(z kázání Josefa Toufara, 1949)

I na větvích našich životů ustavičně hlodají myši, bílá a černá – den a noc – a nám ubí-

hají hodiny, dny, měsíce, a uplynul rok... Žijme tak, jako bychom již dnes měli zemřít. Žijme pečlivě jako moudří a vykujme si časem vezdejší život věčný.

(z kázání Josefa Toufara na Silvestra 1949 v Čištoši)

Žijme pečlivě jako moudří...

„Jen pár hodin, spíše minut dělí nás od Nového roku – před námi stojí – neznámý, my se děsíme – jak kroku do tmavé noci – a dnes i zítra v myslí nás všech budou veliké otázky: Co nám přinese nový rok, jaký bude? Odpověď nám může dát sám Bůh – který to ví a který nás posiluje velkou vírou v Něho: **Ať se děje co děje, ať přijdou věci dobré, nebo zlé – o všem ví Bůh – bez jeho vůle ani vlas z hlavy nepadne – a nám nezbyvá nic jiného, než vyznat mu a říci: Otče, ne má,**

ale Tvá svatá vůle se staň – jen dej nám sílu a nezapomeň na nás. Pane Bože, my hříšníci klečíme v pokoře u Tvých nohou, před Tvým oltářem, před Tvým svatým křížem, který jsi oslavil – děkuji Ti za lásku Tvou roku minulého – prosíme Tě, dej nám mnoho síly a víry pro rok nový a veď nás k nebesům, k Panně Marii, hvězdě jitřní.“

(Z noční adorace v Čištoši ze Silvestra na 1. ledna 1950 – při této meditaci klečel P. Josef Toufar před tajemně zkrouceným křížkem.)

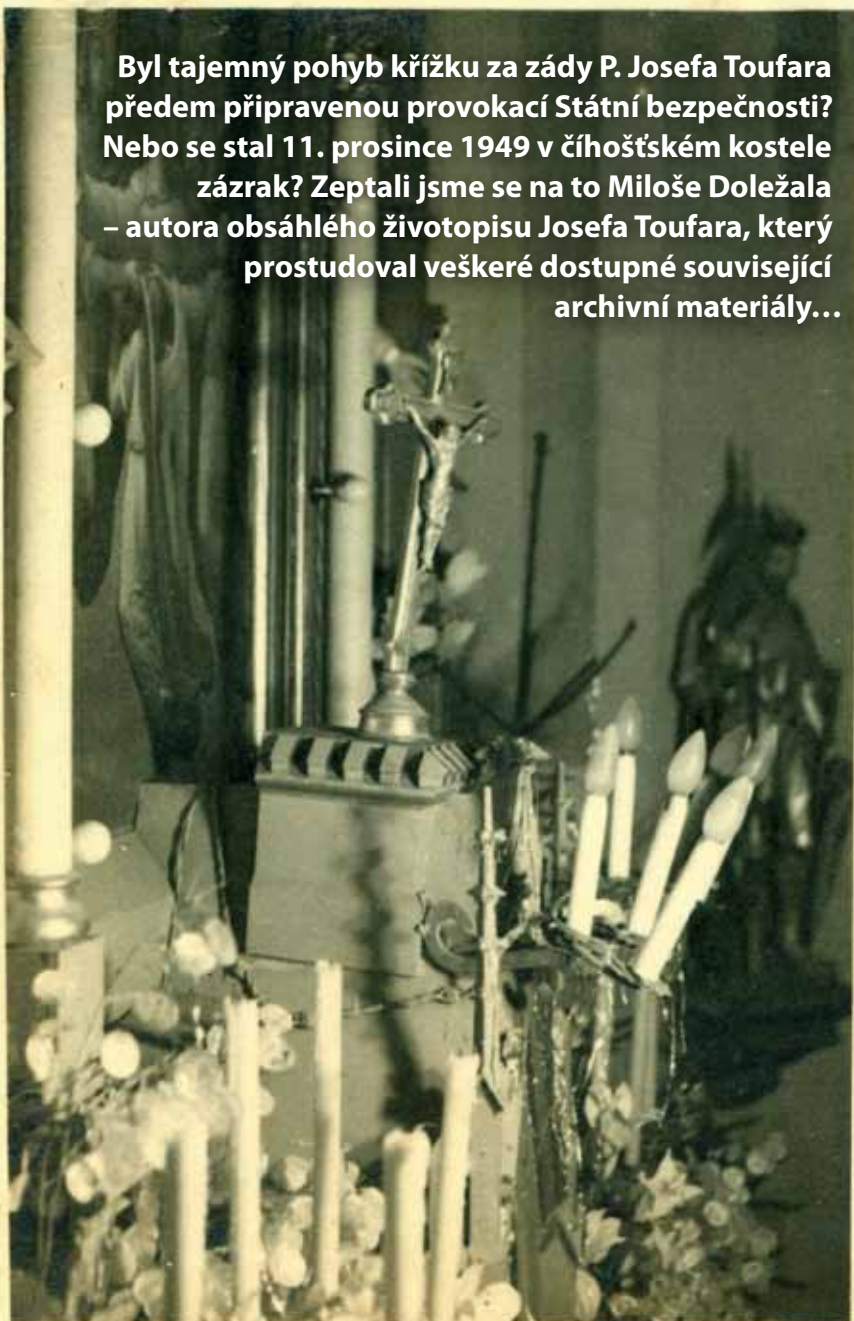
Vybral Miloš Doležal ■

... všichni jsme zrození pro nebe – a můžeme se tam dostat.

Číhošť – provokace nebo znamení?

Byl tajemný pohyb křížku za zády P. Josefa Toufara předem připravenou provokací Státní bezpečnosti? Nebo se stal 11. prosince 1949 v číhošťském kostele zázrak? Zeptali jsme se na to Miloše Doležala – autora obsáhlého životopisu Josefa Toufara, který prostudoval veškeré dostupné související archivní materiály...

... jednoznačně tvrdím, že šlo o nevysvětlitelný, tajemný jev, který nazývám nikoli zázrakem, ale Božím znamením.

křížku a v neposlední řadě po nahlédnutí a pochopení Toufarova životního příběhu jednoznačně tvrdím, že šlo o nevysvětlitelný, tajemný jev, který nazývám nikoli zázrakem, ale Božím znamením. Pohyb, naklonění a zkroucení číhošťského kříže nebyly vyvolány lidskou silou.

Můžete stručně shrnout důvody, proč nešlo o provokaci nebo podvod?

V malém, intimním prostoru číhošťského kostelíku nebylo možné sestrojít žádný podvodný mechanismus, aniž by to nikdo nezpozoroval. Příslušníci SNB, tedy policisté, ohledávající v prosinci 1949 „místo činu“, nenašli kolem křížku žádné podezřelé stopy. Vše bylo neporušené a zaprášené. To samé viděl Josef Toufar, farníci a stovky příchozích. Státní bezpečnost se o Číhošť začala zajímat až po měsíci, vyprovokována k tomu místními komunistickými funkcionáři. Samotní vyšetřovatelé neměli proti Josefu Toufarovi žádný důkaz a ani jejich následně vymyšlená „teorie“ s podvodem v praxi nefungovala. Specialistům z technické skupiny StB se při dvou rekonstrukcích v číhošť-

Pohyb, naklonění a zkroucení číhošťského kříže nebyly vyvolány lidskou silou.

Unikátní snímek nakloněného a zkrouceného křížku na oltáři v číhošťském kostele z ledna 1950

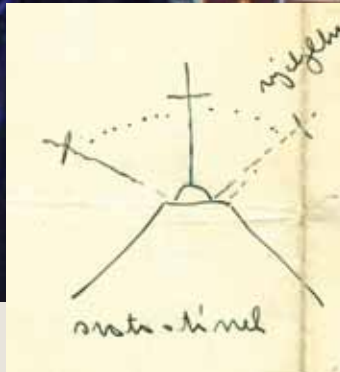
Foto: SA archiv autora

I když se vaše kniha *Jako bychom dnes zemřít měli* věnuje především osobnosti a životu P. Josefa Toufara, jaké jsou vaše poznatky o pohybu křížku za zády číhošťského faráře? Byl to zázrak, nebo provokace StB?

Dlouhá léta jsem byl přesvědčen o tom, že se jednalo o provokaci StB. Dnes, po důkladném prostudování veškerých archivních materiálů, srovnáním výpovědí estébáků, komunistických funkcionářů, po rozhovorech se svědky pohybu

Pamětník Jan Zmrhal v číhošťském kostele, vpravo Toufarův nákres pohybu křížku z dopisu jednomu svému studentovi

Specialistům StB se při dvou rekonstrukcích v číhošťském kostele nikdy nepodařilo podvodný funkční mechanismus sestrotit.

Snímek Státní bezpečnosti z pokusů o rekonstrukci v únoru 1950

Svědectví řady návštěvníků, kteří viděli zkroucený číhošťský kříž, i série fotografií, dokazují podivuhodnost celého jevu.

ském kostele nikdy nepodařilo podvodný funkční mechanismus sestrotit. Celý průběh vyšetřování jasně dokazuje, že estébáci ani představitelé komunistického aparátu nemohli akceptovat Toufarovo vysvětlení, že s křížkem nehýbal, a současně si jako ateisté uvědomovali, že nemohou přijmout teorii o nevysvětlitelném jevu, který by podlamoval jejich marx-leninské učení. Svědectví řady návštěvníků, kteří viděli zkroucený číhošťský kříž, i dokumentární série dobových fotografií jednoznačně dokazují podivuhodnost celého jevu, vymykajícího se přírodním zákonům. A především – svědectví samotného P. Josefa Toufara, který potvrdil nevysvětlitelný pohyb Kristova kříže statečným vzdorováním při mučení a mučednickou smrtí. A také jeho vysvětlení v řadě dopisů a kázání, kdy mj. řekl: „Zatím že můžeme konstatovat čistě jen věc. Že Bůh

ukázal, že je skutečně, že je mezi námi, že kněz musí si být vědom svého posvátného úradu, že právě při slovech ‚zde je ve svatostánku‘ dal Bůh vychýlením svatého kříže souhlas, že je to pravda. Je to pro náš kostelíček veliká milost Boží, kterou si Bůh vyvolil. Hlavně, aby si každý dal do pořádku své srdce a duši, a pak se nemusí báti ani zlého.“

Rozhovor připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

A především – svědectví samotného P. Josefa, potvrzené statečným vzdorováním při mučení a mučednickou smrtí.

Autor životopisu P. Josefa Toufara **Jako bychom dnes zemřít měli** Miloš Doležal (nar. 1. 7. 1970 v Háji u Ledče nad Sázavou) je rozhlasový redaktor, básník a publicista. Kniha získala v anketě Lidových novin v roce 2012 ocenění Kniha roku. Publikaci s 446 stranami a obrazovou přílohou je možné objednat u vydavatele na www.ntp.cz (Nová tiskárna Pelhřimov) nebo na www.kosmas.cz.

Aby ten, kdo ho

Bůh dodnes četnými znameními připomíná, že slova Pána Ježíše „Vezměte, jezte, to je mé tělo“ (Mt 26,26) jsou myšlena zcela vážně, jsou pravdivá, Bůh sám za nimi stojí svou autoritou a že tato slova platí při každé mši svaté, když je kněz Ježíšovým jménem vyslovuje a proměňuje chléb ve skutečné Ježíšovo tělo a víno v jeho krev. Zvláštní úkaz, ke kterému došlo v kostele v Číhošti (viz str. 6–19) právě ve chvíli, kdy kněz v kázání ukázal na svatostánek a řekl: „Uprostřed vás stojí, kterého mnozí neznají, zde ve svatostánku je náš Spasitel,“ je jen jeden z mnoha v dějinách katolické církve (srov. „Vybrané eucharistické zázraky v dějinách Církve“, „Milujte se!“ č. 26, str. 8–11; on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

Reálná přítomnost Pána Ježíše v Eucharistii a to, že ho takto ve Svatém přijímání skutečně přijímáme, má také své zcela reálné důsledky. Nad tím se zamýšlí P. Elias Vella.

Mana a Eucharistie

Potravu musíme přijímat každý den. K životu nestačí se jenom narodit. Pokud chceme žít a růst, potřebujeme jíst.

Je však třeba se ptát: Jaký druh potravy mi bude prospívat? Mnozí se sytí filozofií New Age, která Boha staví stranou, protože se jí zdá být nelogický. Jiní se živí ateistickými teoriemi. Jiní přijímají okultismus a spiritismus. A odkud čerpáme sílu a energii k životu my?

Samozřejmě chápu, že je třeba živit tělo, ale každý člověk potřebuje i potravu pro svou mysl a srdce. Musíme je něčím sytit! Ježíš nám jako pokrm pro náš duchovní život dal Eucharistii – své tělo a svou krev. Ujistil nás také, že když budeme jíst pokrm, který nám dává on, nezemřeme navěky. Platí to tedy i obráceně: nebudeme-li jíst tento pokrm, zemřeme. Všechna ostatní potrava, jak nás Ježíš poučuje, nám pomůže jen dočasně, pouze Eucharistie má moc zachovat nás pro věčný život. Vzpomeňme si, co Ježíš řekl Židům: „Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti mannu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel.“ (Jan 6,48–50) A právě v tom spočívá podstata svatého přijímání: přijmout Ježíše v podobě jeho těla a krve do svého života.

*Všechna ostatní potrava
nám pomůže jen dočasně,
pouze Eucharistie má moc
zachovat nás pro věčný život.*

jí, neumřel...

Přijímání se může dít třemi způsoby: vnějškově, duchovně a svátostně.

Pokrm, který dává život

Ježíš nám dal jasný příslib: „Já jsem ten chléb živý ... Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky.“ (Jan 6,51) Eucharistického Ježíše můžeme přijímat třemi způsoby:

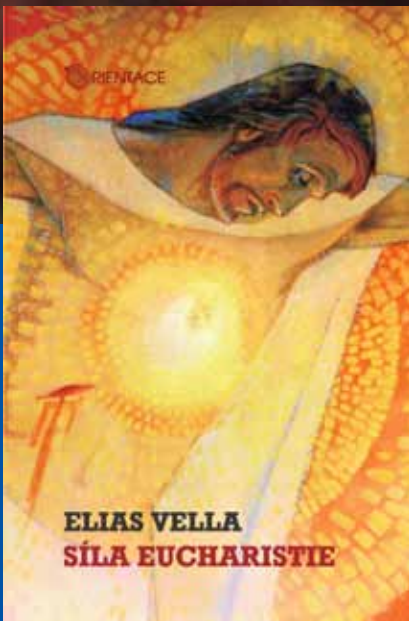
Za prvé můžeme přijímat Eucharistii pouze vnějškově a magicky – bez lásky a bez jakéhokoliv odevzdání se. Mnoho lidí chodí k přijímání jen ze zvyku, je pro ně vnějším znakem prožívání jejich náboženství. Takové přijímání je pouze náboženský folklor, nic víc. Jsou to tvrdá slova, ale pravdivá. Tento způsob přijímání nemá na člověka žádný účinek (nebo daleko menší účinek, než by mohl být – pozn. red.).

Za druhé lze Eucharistii přijmout duchovně. Mnoho z nás nemá příležitost přistupovat ke svatému přijímání každý den. Pokud se nacházíme v této situaci, je dobré se srdcem i myslí přimknout k Eucharistii a přijmout ji tak duchovně:

„Můj Pane, dnes tě nemohu přijmout ve svátosti, ale chci tě přijmout alespoň duchovně. Přijď do mého srdce, přijď do mé mysli a přijď do mého těla. Ty mě, Pane, voláš a chceš vstoupit do mého života. S radostí tě zvu a prosím, abys řídil můj život, aby ti bylo podřízeno vše, co jsem, a vše, co mám. Děkuji ti, Pane.“

Za třetí přijímáme eucharistického Ježíše svátostně. To ale činím pouze tehdy, když přijímám s láskou a plně si uvědomuji, co právě dělám a koho přijímám. Je velmi vhodné a plodné se na chvíli před svatým přijímáním zastavit a rozjímát o tom, jak velkou lásku mi Ježíš prokazuje, dává-li se mi takto za pokrm. Když Ježíš přichází do našeho srdce, pokusme se vstoupit do jeho přítomnosti a setkat se s ním.

P. Elias Vella („Síla Eucharistie“, Karmelitánské nakladatelství, 2011, viz upoutávka na této straně) ■

Otec Elias Vella je katolický kněz, františkán, exorcista. Ve své knize *Síla Eucharistie* mluví o Eucharistii, která uzdravuje ducha, duši i tělo, osvobozuje, mění životy a vnáší do srdce klid.

Karmelitánské nakladatelství, 2011, 152 stran, 180 Kč.

Možno objednat na www.ikarmel.cz.

Pane, prosím, zpomal!

Ježíš nám dal Eucharistii
jako pokrm na cestu.

Neustále hovoříme o tom, že máme kráčet životem s Ježíšem. Jenže být Ježíšovým učedníkem a následovat ho po celý život může být náročné a obtížné. Občas mu říkáme: „Můj Pane, běžíš moc rychle, zpomal trochu, já ti nestačím. Sotva popadám dech.“ Ale Pán mi odpovídá: „Jen pojď, přidej.“

Abychom tedy mohli Ježíše následovat, potřebujeme být silní a vytrvalí. V životě často prožíváme nejrůznější boje a utrpení. Někdy musíme učinit rozhodnutí, která jsou v rozporu s našimi plány a občas se dokonce od toho, co bychom si sami přáli, diametrálně odlišují. Na své cestě také musíme opakovaně bojovat s nepřitelem, který se nás neustále snaží oklamat a svést na scestí. Mnohdy si připadáme opuštění a odmítnutí. Pohled na Ježíše, za nímž kráčíme, se nám pak snadno rozplyne před očima. Uvědomujeme si, že často ztrácíme odvahu a potřebujeme posilu, abychom vůbec byli schopni v cestě pokračovat.

Svatý Augustin obohatil vnímání Eucharistie touto úvahou: když jíme obyčejnou stravu, jídlo se v našem těle mění a stává se jeho součástí. Z jídla se tedy stává mé tělo a má krev. Když ale přijímáme Ježíše v Eucharistii, účinek je naprosto opačný. Pokrm, jímž je Eucharistie, se nestává součástí mého těla, ale Ježíš mě proměňuje v sebe. Když přijímám Eucharistii, měním se v Ježíše. Přijímáním Eucharistie se stále více uskutečňuje to, o čem píše svatý Pavel: „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,20)

P. Elias Vella („Síla Eucharistie“ – viz upoutávka
na předcházející straně) ■

Když jíme obyčejnou stravu, jídlo se v našem těle mění a stává se jeho součástí. Když ale přijímáme Ježíše v Eucharistii, účinek je naprosto opačný.

***Často ztrácíme odvahu
a potřebujeme posilu,
abychom vůbec
byli schopni v cestě
pokračovat.***

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

V Eucharistii je skutečně, reálně a podstatně přítomno Tělo a Krev Ježíše Krista.^[De fide]

Pod každou způsobou (tedy jak pod způsobou – vnějším vzhledem – chleba, tak pod způsobou vína – pozn. redakce) je přítomen celý Kristus.^[De fide]

V každé části obou způsobů je i po rozdělení přítomen celý Kristus.^[De fide]

Kristova reálná přítomnost v Eucharistii je tajemstvím víry.^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika, Olomouc;
Maticí cyrilometodějská, 1994.

Foto: Flickr, lejoe (CC BY 2.0); sestra Gregorie / koláž: MSI

Adorace na břehu Labe

V životopisech řady světců jsem si již dříve všiml, že se v nich často mluví o obrovské síle Eucharistie. Svätý Jan Bosko řekl: „Důvěřujte jako bez rozumu v Eucharistii a v Pannu Marii a uvidíte, co jsou zázraky.“ Ugandští mučedníci, mladí hoši, kteří byli pážaty krále Mwangy, prosili, aby mohli Eucharistii přijmout před tím, než si je král zavolá k sobě – aby měli odvahu a sílu odmítnout královny homosexuální touhy, i když věděli, že je to bude stát mučení a smrt. A zakladatel jezuitského řádu svätý Ignác z Loyoly řekl, že kdyby se dozvěděl, že celé jeho životní dílo se rozpadlo, stačilo by mu patnáct minut adorace před svatostánkem, aby znovu nabyl duševní klid a mohl nově začít...

To vše jsem věděl, ale tak nějak pouze teoreticky. A pak mě v roce 1988, když jsem dostudoval třetí ročník teologie, povolali na vojnu. Musel jsem přerušit přípravu na kněžství a stát se na nějakou dobu vojákem – pontonistou. Cítil jsem se jako ve vězení – nebo snad ještě hůř. Alespoň ti mí „spolubojovníci“, kteří před nástupem na vojnu už stihli i pobyt ve vězení (a takových byla u naší roty téměř třetina), se shodli na tom, že „v base“ bylo lépe než na vojně... Domů jsem se poprvé dostal až na dovolenou –

***Některých věcí
si nezačneme
doopravdy vážit,
dokud jsou
pro nás snadno
dostupné.***

po půl roce vojny. „Zahradníčku, proč ty chceš dovolenku o Velikonocích? Ty přece vůbec nechlastáš...“ divil se velitel. Když jsem mu vysvětloval, že to jsou hlavní křesťanské svátky, kroutil nevěřícně hlavou: „To jsem v životě neslyšel, že by Velikonoce měly něco s vírou...“ Ale dovolenou mi nakonec dal, protože věděl, že mu i v jiných věcech nelžu. Za celý ten první půlrok vojny jsem se z kasáren dostal na vycházku jen na jedno odpoledne. Byl jsem opravdu šťastný, že právě ten den byla v kostele ve vsi odpolední nedělní mše svätá a mohl jsem i k Svätému přijímání a svätosti smíření. Některých věcí si nezačneme doopravdy vážit, dokud jsou pro nás snadno dostupné.

A pak jsme vyjeli na cvičení. Stavěli jsme celé dny plovoucí pontonové mosty na Labi. Voda byla ledová. Většina vojáků se cvičení bála. Já také. Stačila chvíle nepozornosti a několikátunový ponton by vás mohl rozdrtit doslova na kaši. I při našem cvičení se to jednou málem stalo – šlo jen o centimetry. Mně samotnému tam těsně před koncem cvičení těžká nájezdová rampa zlomila dva prsty.

Přesto tohle cvičení považuji za jednu z nejkrásnějších částí mé vojenské služby. Hned první den jsem totiž uviděl, že přímo naproti našemu tábořišti na protějším břehu Labe stojí kostel. „Jistě je tam také svatostánek s Eucharistií – s Pánem Ježíšem,“ pomyslel jsem si. A pak jsem vždy večer chodil na břeh řeky naproti kostelu a „adoroval jsem“: vyprávěl jsem si s Pánem Ježíšem o tom, co prožívám, nebo někdy jen „byl s ním“. A byl jsem opravdu šťastný. Těšil jsem se na ty chvíle po celý den.

Vlastně právě svému pobytu na vojně vděčím za to, že jsem objevil, co uprostřed obtíží života – a dokonce velkých obtíží – může znamenat Pán Ježíš v Eucharistii.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Ďábel se snaží

Foto: Flickr, Ars Electronica (CC BY-NC-ND 2.0)

napodobit Boží dílo

Už jste se setkali s reiki? P. Vojtěch Kodet O.Carm., který byl řadu let pověřený službou exorcisty a je jedním z předních odborníků na křesťanskou spiritualitu, odpovídá na svém webu www.vojtechkodet.cz na tuto otázku: „Chci se zeptat, je-li léčení reiki slučitelné s křesťanskou vírou a zda se k této metodě někde církev oficiálně vyjádřila. Dcera začala chodit na kurz reiki a tvrdí, že jí to pomáhá, že jí to navozuje pocit harmonie a umožňuje hlubokou relaxaci...“

s vesmírnou (kosmickou) energií, která podle jejich názoru ze své vlastní podstaty nemůže ublížit nebo být zneužita. Mistr reiki nasává tuto energii z kosmu a pak ji předává pacientovi. Dokonce prý Ježíš sám touto energií uzdravoval, protože se prý jedná o „energii lásky“. Reiki má velké množství rituálů, některé z nich mistři reiki považují za podobné s jednáním Ježíše Krista a zcela záměrně tak matou nevědomé křesťany. Ďábel se tak všemožně snaží napodobit dílo Boží.

Reiki je léčitelská metoda vycházející z východních filozofií, z tajných nauk esoterického buddhismu, které se skládají z velkého množství magických rituálů.

Čerpá z japonské magie Šugendó, ze šamanismu, šintoismu (šin tao = božská cesta) a z čínského magického taoismu. Podle zastánců reiki se jedná o učení o práci

Velkou popularitu získává tato metoda léčení především proto, že je nenásilná a slibuje nejen uzdravení, ale i vnitřní harmonii a nastartování samoléčby díky energii, se kterou se člověk sám naučí zacházet. Praxe reiki se však nezastavuje jen u léčení nemocí duše i těla, ale dává návod, jak přinést „boží světlo“ do svého života, a tak dojít spásy. Do reiki musí být člověk zasvěcen. Skrze toto zasvěcení

Reiki čerpá z japonské magie Šugendó, ze šamanismu, z čínského magického taoismu...

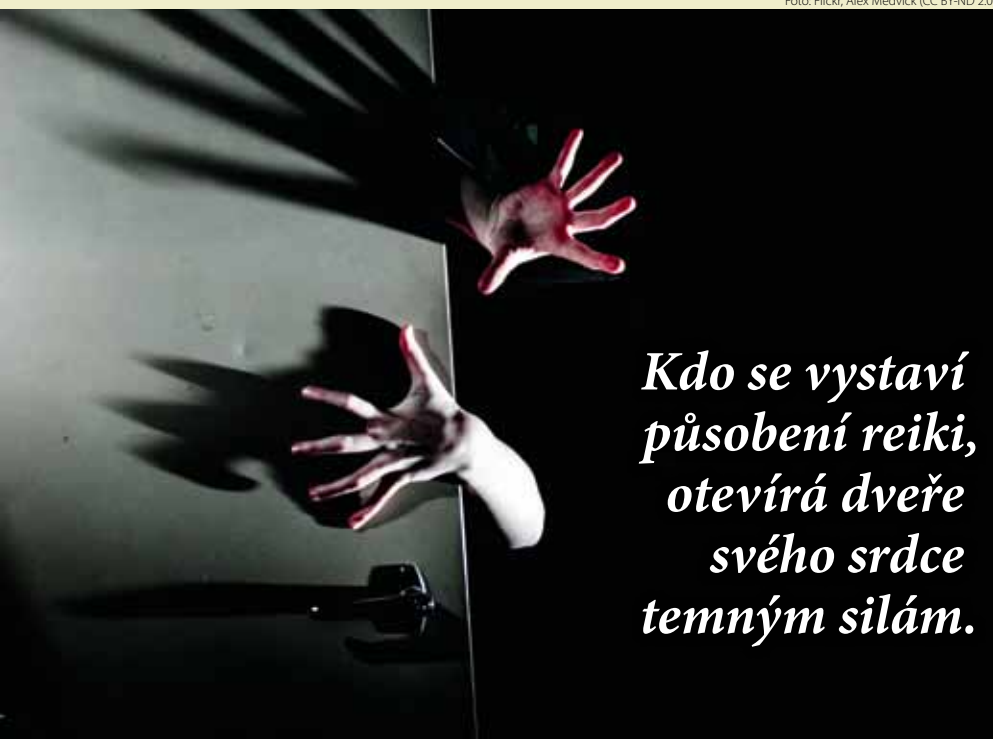
Foto: Flickr, blacque_jacques (CC BY-NC-SA 2.0)

Tímto zasvěcením se člověk dává do služby démonickým bytostem.

se člověk spojuje s Velkým slunečním Buddhou Dainiči Njorai a jeho osvětující síla proudí prostřednictvím mistra k jeho žákovi. Tímto zasvěcením se člověk dává do služby démonickým světelným bytostem a vědomě si tak volí démona za svého pána a svůj život v jeho podřízenosti (pozn. redakce: nutno podotknout, že někteří tak jednají i nevědomě a říkají, že přijímají energii „odkudsi shora“ – viz svědectví bývalého reikisty Pavla Veselého, na který najdete odkaz v infoboxu za článkem). Každým léčením skrze reiki se tak spojuje s démony a využívá jejich moci ke svým účelům. Tomuto kontaktu s duchy průvodci se říká „channeling“ (kontaktování).

Podle učení reiki jsou všechny duchové bytosti dobré a mohou nám jen pomáhat v konání dobra na zemi, nikoli škodit. Toto učení je v zásadním rozporu s učením katolické církve. Písmo svaté i církevní tradice nás učí, že Bohem stvoření dobří andělé se sami stali zlými, protože svobodným a neodvolatelným rozhodnutím odmítli Boha a jeho království a dali tak vzniknout peklu, a nyní se snaží člověka strhnout, aby se připojil k jejich vzpouře proti Bohu. Reiki zasahuje do podvědomí a nevědomí člověka. Kdo se vystaví jejímu působení, otevírá dveře svého srdce temným silám. Dopouští se tak hříchu magie a modlářství, což je v přímém rozporu s křesťanskou vírou.

Foto: Flickr, Alex Medvick (CC BY-ND 2.0)

Kdo se vystaví působení reiki, otevírá dveře svého srdce temným silám.

Foto: Flickr, Jordi Cucurull (CC BY-NC-SA 2.0)

Důsledky léčení reiki můžete názorně vidět i v krátkém slovenském filmu *Priepasť*
<http://vimeo.com/30455039>

Když se někdo vystavil těmto silám, ať vědomě, nebo z nevědomosti, je třeba, aby se toho v duchu pokání zřekl, obnovil svůj křestní slib a prosil za odpuštění a rozvázání ze závislosti na démonech a na těch, kteří ho do reiki uváděli. Katolický křesťan by to měl vyznat ve svátosti smíření.

Oficiálně se v církvi k otázce vyjádřila Konference katolických biskupů ve Spojených státech amerických, jejíž dokument si můžete v neoficiálním překladu přečíst na www.vojtechkodet.cz/admin/files/PDF/smernice-reiki.pdf.

P. Vojtěch Kodet O.Carm. ■

Převzato z <http://www.vojtechkodet.cz/dulezite-otazky/reiki-a-krestanstvi-odpoved-na-otazku.html>

Doporučujeme také texty *Moje zkušenost s reiki* a *Je reiki od Boha?* bývalého reikisty Pavla Veselého, které jsme uveřejnili v *Milujte se!* č. 27, str. 6–11 (on-line v archivu všech dosud vydaných čísel časopisu *Milujte se!* na www.milujte.se)

MÝTUS O VÍŘE V PLOCHOU ZEMI

Také jste si mysleli, že Kolumbus musel velmi namáhavě přesvědčovat své zaostalé současníky, že Země je kulatá a ne plochá? A věřili jste tomu, že mu jeho oponenti tvrdili, že když popluje stále na západ, čeká ho tam „pád z okraje světa“? Možná jste se tato zcela nepravdivá tvrzení dokonce učili ve škole – i s dovětkem, že za tuto nevzdělanost mohla Církev... Ještě v době psaní tohoto článku uváděla Česká televize na svém webu u dokumentu „Svět podle Kryštofa Kolumba I. – Veliké cíle“ tento text: „Až do té doby se totiž neochvějně věřilo, že Země je plochá, má svůj kraj a konec a je ze všech stran omývána mořem. Proto se musel Kolumbus potýkat s nepochopením, odporem i výsměchem.“

Obrázek v knize z druhé poloviny 19. století (tedy nikoliv ze středověké, ale novověké publikace); pod obrázkem je v knize popis: „Středověký misionář říká, že našel místo, kde se stýká nebe a země“ (z knihy Camilla Flammariona *L'atmosphère: Météorologie populaire*, Paris 1888, str. 163; on-line: <http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k408619m/>)

Foto: Wikimedia Commons

Kolumbus se mýlil, oponenti měli pravdu!

Jádro sporu mezi Kolumbem a jeho oponenty bylo však ve skutečnosti někde zcela jinde. Nešlo o takovou banalitu, že Země je kulatá. V Kolumbově době vzdělaní lidé nepochybovali o tom, že Země má tvar koule. A katoličtí učenci u španělského dvora znali překvapivě přesně i její obvod. Ale právě proto nedoporučili Kolumbův plán! Bylo jim zcela jasné, že není reálný.

A také reálný nebyl, protože vzdálenost ze Španělska na západ až k asijskému

pobřeží je ve skutečnosti asi třikrát delší, než jak Kolumbus tehdy tvrdil svým mecenášům, králi Ferdinandovi a královně Izabele. Na rozdíl od vzdělaných poradců krále Ferdinanda, kteří tuto vzdálenost celkem dobře znali, Kolumbus vycházel ze zcela mylných údajů. Snad čerpal, jak si ještě ukážeme, z chybných údajů uváděných řeckým zeměpisce Strabonem nebo prostě vzdálenost pro krále upravil, aby od něj snáze získal prostředky na svou plavbu do neznáma. Kdyby na cestě „do Indie“ nenarazil na ostrovy v blízkosti

Ameriky (o jejíž existenci tehdy ale nevěděl ani on, ani jeho oponenti), jeho cesta v roce 1492 by nutně skončila nezdarem. Na přeplutí do skutečné Indie neměl ani vybavení, ani zásoby.

Pohádka, která se dostala do učebnic

Tolik tedy fakta. A nyní se ještě podívejme, kdy ve skutečnosti – dávno před Kolumbem – lidé objevili a dokázali, že země je kulatá. A také na to, jak až v novověku vznikla pohádka o tom, že Kolumbus

V Kolumbově době vzdělaní lidé nepochybovali o tom, že Země má tvar koule.

musel bojovat se „zpátečnickou katolickou církví“, hlásající plochou Zemi. Pohádka, které pak věřily celé generace dospělých. A někteří jí věří ještě dodnes... Bude to docela zajímavé pátrání – také proto, že podobných báchorek, které s historií nemají nic společného, je mezi lidmi dodnes rozšířena celá řada. A některé najdeme i v učebnicích...

Kulatá země? Nic nového!

Že je země kulatá? To byla v Kolumbově době „novinka“ stará téměř dvě tisíciletí. Šlo o zcela běžnou věc, kterou znal každý vzdělaný člověk – absolvent kterékoliv tehdejší katolické univerzity.

Že je Země kulatá, bylo dobře známé nejen ve středověku, ale již i ve starověku. Jako příklad nám mohou posloužit třeba starověcí autoři Cicero nebo Plinius Starší, kteří ve svých dílech mluví o kulatosti Země jako o samozřejmé věci. Astronom Claudius Ptolemaios († 168 po Kr.), jehož spis *Almagest* se stal základním astronomickým dílem pro následujících 14. století – tedy i pro středověk až do začátku novověku –, uvádí řadu důvodů pro kulatost země. Mimo jiné zmiňuje i pozorování hor z lodi, která se blíží k pobřeží: hory se postupně jakoby vynořují z moře.

Aristoteles a oceán mezi Španělskem a Indií

Jako další zajímavý příklad můžeme uvést Aristotela (384–322 před Kristem) – jednoho z nejvýznamnějších řeckých antických filozofů. Je pro nás o to důležitější, že právě na Aristotelově dílu postavil v době vrcholného středověku svatý Tomáš Akvinský svůj vlastní filozofický a teologický systém – říkáme, že svatý Tomáš Akvinský pokřesťančil Aristotela. A na Tomášově syntéze křesťanské nauky a Aristotelovy filozofie byla vystavěna velká část středověké scholastické vědy.

Aristoteles píše ve svém díle nazvaném *De Caelo* (česky *O nebi*), že stín Země při zatmění měsíce je kruhový, a proto Země musí mít právě tento tvar. A pak doplňuje, že při pozorování noční oblohy

Foto: Flickr, Global Imagination (CC BY-NC 2.0)

Katoličtí učenci Kolumbovy doby znali i obvod Země.

v jižních zemích, jako je Egypt a Kypr, jsou vidět hvězdy, které pozorovatel ze stanoviště více na severu, v Řecku, nikdy nevidí, protože se mu některé jižní hvězdy již ztrácejí za zaoblením Země. A s pohybem pozorovatele k jihu nebo k severu se také mění hvězdy, které má přímo nad hlavou... Vše shrnuje slovy: „Všechno to svědčí nejen o tom, že Země je kruhová, ale že je to koule nevelkých rozměrů, protože jinak by se malá změna místa nemohla tak rychle projevit.“ (viz Aristoteles, *De caelo*, kniha II, kap. 14) Celou svou úvahu končí závěrem o pravděpodobnosti propojení

Evropy a Indie přes Atlantický oceán a zmiňuje přitom ty, kteří si to mysleli již před ním: „Proto bychom si neměli být příliš jisti, že je nevěrohodný názor těch, kteří myslí, že je propojení mezi oblastí kolem Herkulových sloupů (dnešní Gibraltarův průliv mezi Španělskem a Marokem) a Indií a že z tohoto důvodu oceán je jeden.“ (viz Aristoteles, tamtéž)

Eratosthenes a přesný obvod Země

O určení obvodu a poloměru Země se ještě ve starověku pokusil alexandrijský učenec Eratosthenes. Bylo to dvě století před Kristem a jeho výpočet byl až překvapivě přesný. Eratosthenes slyšel, že ve městě Syene (dnešní Asuán) na jihu Egypta se 21. června v den letního slunovratu v poledne zrcadlí Slunce na hla- >

Kryštof Kolumbus doplul do domnělé „Indie“, ve skutečnosti na karibský ostrov (San Salvador)

Foto: Wikimedia Commons, John Vanderlyn (1775-1852)

Foto: Flickr, weesen (CC BY-NC 2.0), Wikimedia Commons

Moderní sochařský objekt a ilustrace (14. stol.) ze spisu Gossuina de Metzze *L'image du monde* (z roku 1246)

dině i těch nehlubších studní, a z toho vyvodil, že v ten den je tam Slunce přesně nad hlavou – tedy přesně v zenitu. Změřil, že ve stejný den chybí Slunci k tomu, aby bylo přímo nad hlavou, ještě asi jedna padesátina z kružnice (tj. o něco víc než 7 úhlových stupňů). Věděl také, že z Alexandrie do Syene je vzdálenost přibližně 5000 stádií. Usoudil tedy, že 5000 stádií je jedna padesátina celého obvodu Země. Celý obvod Země mu tedy vyšel 250 000 stádií. Jedno stadium byla délka antického stadionu. Tato hodnota sice kolísala a my přesně nevíme, z jaké délky stadia Eratosthenes vycházel – mohlo jít o 157 až 209 metrů. Každopádně však při všech nepřesnostech měření a zaokrouhlování neudělal větší chybu než asi 30 procent oproti dnešní známé hodnotě!

V prvním století před Kristem zopakoval Eratosthenův pokus Řek Poseidonios. Místo Slunce však použil hvězdu Kanopus.

Měřil její výšku nad obzorem v Egyptě a na ostrově Rhodos. Délka obvodu mu vyšla podobná jako Eratosthenovi, jen o malý kousek menší (240 000 stádií).

Řecký zeměpisec Strabon, který žil na přelomu letopočtu, citoval Poseidonia, ale z nám neznámých důvodů uvedl zcela špatné hodnoty, a tak mu vyšlo, že do Indie je to překvapivě blízko. Strabon se totiž o geometrii příliš nezajímal, daleko víc mu záleželo na popisu krajů, lidí, zvyků... Možná právě z této chybné hodnoty uváděné Strabonem vycházel i Kolumbus. Nebo neznal délku antických stadií.

Židé, křesťané a kulatá Země

Když byl víc než půl tisíciletí před Kristem sepsán začátek starozákonní biblické knihy Genesis (1. Mojžíšova kniha), vycházeli její autoři z takzvaného babylonského kosmologického modelu. Ten

předpokládal, že Země je plochá. To se také odráží v biblických textech o stvoření světa.

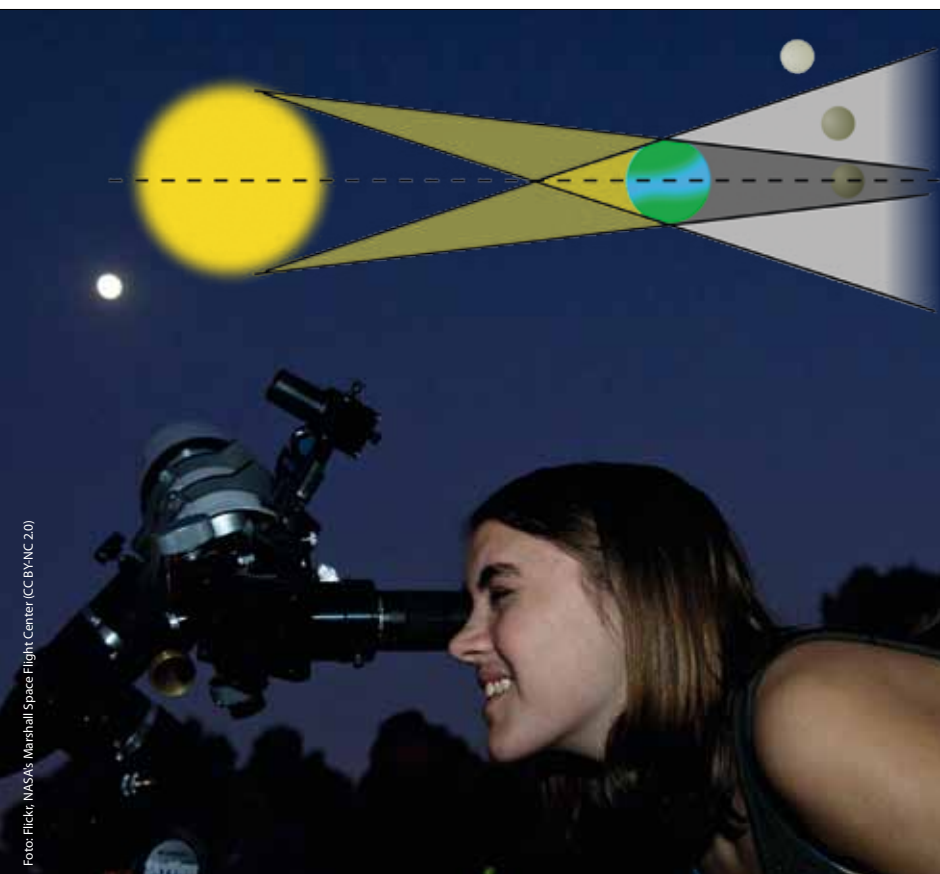
Křesťané se asi zpočátku tvarem Země a podobnými odbornými otázkami nezabývali. Většina z apoštolů a také první papež – svatý Petr – byli původním povoláním rybáři. Předávali evangelium: radostnou zprávu, že Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (srov. Jan 3,16). Byli svědky toho, co s Ježíšem prožili: jeho života, smrti a jeho zmrtvýchvstání. Je-li Země kulatá, nebo plochá, prostě neřešili.

Když ale od 2. století začalo křesťanství pronikat i do velmi vzdělaných vrstev obyvatelstva, nelíšili se tito vzdělání křesťané v pohledu na kulatost nebo plochost Země od svých vzdělaných současníků. Vzdělání křesťanství autoři jako svatý Augustin, Ambrož nebo Basil z Césareje prokazatelně věděli, že Země je kulatá. Našlo se i několik starověkých křesťanských autorů, kteří o kulatosti Země pochybovali – někdy to bylo i tím, že nepochopili, že biblické líčení stvoření není učebnicí přírodních věd. Byly to však opravdu jen výjimky. Ostatní vzdělání křesťané o kulatosti Země nepochybovali, protože již tehdy o ní nepochyboval žádný vzdělaný člověk.

Zároveň se šířením křesťanství...

Po stěhování národů, na začátku středověku, se povědomí o kulatosti Země postupně šířilo celou Evropou dál na sever – tak jako se postupně šířilo křesťanství. Církev, jak známo, tvořila určitý most mezi řeckou a římskou vzdělaností a zprostředkovalo novým národům Evropy nejen Evangelium, ale i starověkou vzdělanost a kulturu. Další geografické a astronomické informace se pak do středověké Evropy dostaly díky překladům z arabštiny. Byla sepsána i řada nových děl – viz boční sloupec s úryvkem z traktátu *O sféře* od Johanne Sacrobosca. S tímto traktátem se musel ve 14. století podle statut Oxfordské univerzity seznámit každý student svobodných umění (viz cs.wikipedia.org/wiki/Johannes_de_Sacrobosco). Reinhard Krüger, profesor literatury na univerzitě ve Stuttgartu, sestavil seznam 79 starověkých a středověkých křesťanských osobností, u kterých je možné doložit jejich přesvědčení o kulatosti Země (viz prameny uvedené na konci článku). V jeho seznamu je i nejnvlivnější ze středověkých

Teprve v novověku vznikla pohádka o tom, že Kolumbus musel bojovat se „zpátečnickou katolickou církví“ hlásající plochou Zemi.

Jedním z argumentů pro kulatost Země je její stín při zatmění Měsíce

učenců svatý Tomáš Akvinský. A také papež Silvestr II. Ani výčet profesora Krügera však není vyčerpávající. A navíc řada významných osobností středověku se k problému prostě nikdy písemně nevyjádřila – zabývali se jinými věcmi. Tak jako ani po vás jednou možná nezbude žádné písemné vyjádření na toto téma – i když o tom, že je Země kulatá, samozřejmě víte a nepochybujete.

A jak vznikl mýtus o víře v plochou Zemi?

Až do 18. století téměř nikoho nenapadlo, že by lidé ve středověku věřili v plochou Zemi. Tato myšlenka je výtvozem dvou mužů, kteří s ní přišli prakticky současně. Prvním z nich byl Američan Washington Irving, oblíbený vypravěč, který v roce 1828 vydal svou verzi Kolumbova životopisu. Právě on přišel s obrazem Kryštofa Kolumba, „prostého námořníka, stojícího před temným zástupem inkvizitorů a kapucemi zahalených teologů, shromážděných v Salamance“, kteří všichni věřili, že Země je placatá... Druhým tvůrcem tohoto mýtu byl Antoine-Jean Letronne, francouzský akademik se silnými protináboženskými předsudky. V roce 1934 vydal knihu plnou různých falešných interpretací a překroucených skutečností s názvem *On the Cosmographical Ideas of the Church Fathers (O kosmografických ideách církevních otců)*.

Jeden mýtus zdůvodňuje další...

A jak je možné, že se tento mýtus o víře Kolumbových současníků v plochou Zemi, přestože nemá s historií vůbec nic společného, tak rychle rozšířil a tak dlouho udržel? Zapadl totiž do dalšího hojně podporovaného mýtu o odvěkém boji mezi vědou (dobrou) a Církví (zlou). K rozšíření mýtu o středověké víře v plochou Zemi přispěl ještě v 19. století John William Draper se svou knihou *History of the Conflict between Religion and Science (Dějiny konfliktu mezi náboženstvím a vědou)*. Na něj navázali další...

Je pozoruhodné, jak se s pomocí jedné pohádky – pohádky o středověké víře v plochou Zemi –, vytvářela další: pohádka o Církvi jako nepřítelkyni poznání a pokroku...

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Prameny:

en.wikipedia.org/wiki/Myth_of_the_Flat_Earth

en.wikipedia.org/wiki/Round_earth

Krüger, Reinhard. *Ein Versuch über die Archäologie der Globalisierung. Die Kugelgestalt der Erde und die globale Konzeption des Erdraums im Mittelalter*. Wechselwirkungen, Jahrbuch aus Lehre und Forschung der Universität Stuttgart, Stuttgart, 2007 (on-line: www.uni-stuttgart.de/wechselwirkungen/ww2007/ReinhardKrueger.pdf)

Traktát O sféře (*De sphaera*)

Úryvek z první kapitoly spisu *De sphaera*, který kolem roku 1230 sepsal Johannes de Sacrobosco (tematika je probírána hned v úvodu – mezi základy, na nichž dílo dále staví):

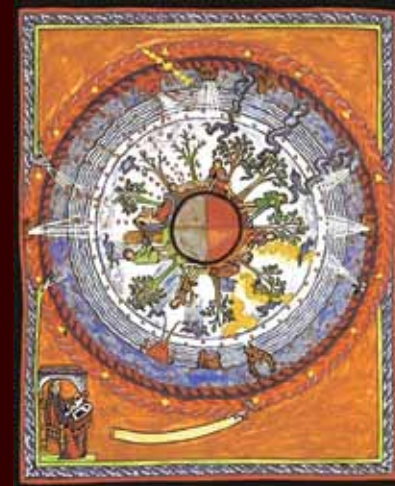
Země koule

Že také Země je kulatá, se ukazuje tak: Znamení a hvězdy nevycházejí a nezapadají pro každého a všude stejně, ale vycházejí a zapadají dříve pro ty, kteří jsou na východě (...)

Proto to stejné zatmění Měsíce, které vidíme my v první hodině noci, vidí na východě ve třetí hodině noci, což dokazuje, že mají noc a západ Slunce dřív než my, a příčinou je zaoblení Země.

Že je Země zakřivená také od severu k jihu, se ukazuje tak: Pro ty, kteří žijí na severu, jsou některé hvězdy stále viditelné – totiž ty blízko severnímu pólu, kdežto jiné, které jsou blízko jižního pólu, jsou jim vždy skryty. Jestliže tedy někdo půjde od severu k jihu, může dojít tak daleko, že hvězdy, které byly původně vždy viditelné, začnou zapadat. (...) A tentýž muž může nyní uvidět hvězdy, které předtím byly před ním stále skryty (hvězdy jižní oblohy – pozn. red.).

Vyobrazení kulaté Země ze spisu sv. Hildegardy z Bingenu, 12. století

Zasvěcený život

„Nenech oslabovat své touhy tím mylným přesvědčením, které dnes panuje, že život zcela zasvěcený Bohu není více než život v manželství. Ale je také pravda, že při hledání Boží vůle v osobním životě je třeba vědět, že někdy méně znamená více,“ říká P. Martin Sedloň OMI o hledání místa, kam nás Bůh v životě volá. Následující myšlenky mohou být prospěšné nejen těm, kteří uvažují, zda je Bůh volá k tomu, aby mu zcela zasvětili celý svůj život. Mohou být užitečné i pro ostatní – pomohou nám snad o něco hlouběji pochopit, o co se jedná v životě řeholníků, řeholnic, členů sekulárních institutů...

Co znamená „zasvěcení“?

Je to věnování, darování někomu nebo něčemu. Může být profánní – věnovat se rodině, vědě –, nebo posvátné – zasvětit se, darovat se Bohu.

Co je to „posvátné zasvěcení“?

Je to přechod (definitivní nebo na určitý čas) nějaké věci nebo osoby ze sféry profánní do sféry posvátné. Uskutečňuje se prostřednictvím ritu stanoveným Církví, kterým se odevdává službě Bohu nějaká osoba, věc nebo místo.

Podle: A. Quaglia, G. Frigo, „Katechismus zasvěceného života“, <http://www.sestrytesitelky.eu/files/archive2/35-katechizmus.pdf>

Akt zasvěcení se Bohu je aktem víry. Nemysli si tedy, že budeš mít o svém povolání někdy úplnou jistotu.

V plnosti začneš své sliby žít, až když začneš bojovat s pochybnostmi. To, že pochybnosti přijdou, není pro zpochybnění tvého životního rozhodnutí, ale velkou příležitostí pro vyznání ještě větší víry, ještě větší naděje, ještě větší lásky Kristu.

Už jsem ti nejednou řekl, že jsi stvořen(a) pro radost. Život se sliby bez prožívání radosti je vysokohorskou túrou slepce, který sice s pomocí druhých jde, ale nevidí to, kvůli čemu jde.

Žít v zasvěcené čistotě je něco mimo běžný, přirozený řád věcí. Je to něco mimořádného. Souvisí to s nadpřirozeným určením člověka. K životu v této mimořádnosti je třeba mimořádných prostředků. Jakmile začneš žít příliš normálně, počítej s tím, že nejdřív ztratíš vnímavost pro vznešenost svého povolání a pak už bude jen krůček k úplné nevěře.

Ptáš se, jestli je třeba, aby lidé věděli o tvém zasvěcení. Je třeba, aby lidé vnímali, že Někomu patříš. A pokud se v jejich srdci zrodí otázka, která je otevře vyšší skutečnosti, otázka vyvolaná tím neviditelným tajemstvím, které prožíváš, bude to ideální.

Kdosi řekl: „Není šťastnějšího člověka na světě než kněze, který žije své kněžství naplno. A není nešťastnějšího člověka na světě než kněze, který žije své kněžství napolo.“ Myslím, že toto platí o všech Bohu zasvěcených osobách.

Jestli v hloubi srdce nevěříš, že Bůh ti může zjevovat svou vůli i přes špatné, nespravedlivé a nepříjemné představené,

Jaké jsou hlavní kategorie „Institutů zasvěceného života“?

1. řeholní instituty: charakterizované zvláštním zasvěcením Bohu veřejnou profesí evangelijních rad, specifickým charismatem a stabilní formou života ve společenství. (sem patří různé známé i méně známé mužské i ženské řády a kongregace: benediktini, dominikáni, salesiáni... – pozn. redakce)

2. sekulární instituty: nemají život ve společenství a veřejné sliby. Žijí zasvěcení Bohu ve světě „sekulárním způsobem života, který je jim vlastní“.

3. společnosti apoštolského života: žijí ve společenství kvůli specifickému apoštolskému cíli a někdy přijímají i evangelijní rady posvátným závazkem uznaným Církví. Jejich zasvěcení je však odlišné od řeholních i sekulárních institutů.

2. Poustevníci. Patří k řeholním institutům nebo jsou podřízeni přímo biskupovi, žijí ve vnitřní i vnější odloučenosti od světa.

3. Vdovci a vdovy. Zasvěcení slibem doživotní čistoty věnují se modlitbě a službě v Církvi.

4. Nové nebo obnovené formy zasvěceného života. Jsou často podobné již existujícím institutům, ale s novými duchovními nebo apoštolskými impulsy. Jsou ve fázi ověřování a čekají na schválení a potvrzení církevní autoritou.

Jsou v Církvi i jiné kategorie zasvěcených osob?

Ano. Jsou to:

1. Zasvěcené panny. Zasvěcením diecézním biskupem jsou partikulárním poutem svázány s Církví a věnují se její službě, žijíce ve světě.

Podle: A. Quaglia, G. Frigo, „Katechismus zasvěceného života“, <http://www.sestrytesitelky.eu/files/archive2/35-katechismus.pdf>

Foto: Flickr, VISION Vocation Guide (CC BY-ND 2.0)

tvoje řeholní povolání je ještě neživotaschopným semínkem.

Jestli k prožívání svého vztahu k Bohu potřebuješ pocit, že máš zajištěné uspokojení všech svých spravedlivých potřeb, a cítíš se vyrovnaně, jen když máš ve všem dostatečnou rezervu, neskládej zatím slib chudoby.

P. Martin Sedloň („Doprovázení“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2010; možno přečíst on-line nebo objednat v papírovém vydání na www.fatym.com a www.amims.net nebo pomocí objednacího kuponu na str. 49) ■

Foto: sestra Gregorie

Není šťastnějšího člověka na světě než kněze, který žije své kněžství naplno. A není nešťastnějšího člověka na světě než kněze, který žije své kněžství napolo. Myslím, že toto platí o všech Bohu zasvěcených osobách.

Ty a povolání k zasvěcenému životu?

Foto: sestra Gregorie

Jak rozeznat povolání k zasvěcenému životu? Nejen na to jsme se zeptali otce biskupa Jiřého Paďoura OFMCap. V rámci České biskupské konference je biskupem-delegátem pro zasvěcený život a sám je řeholníkem – kapucínem.

Otce biskupe, co byste odpověděl, kdyby se vás někdo, kdo o tom zatím nic neslyšel, zeptal: Co je ten zasvěcený život?

To je to, co žijí řeholníci a řeholnice, respektive zakladatelé řádů: sv. Bazil, sv. Benedikt, sv. Dominik, sv. František, sv. Don Bosco, ale také sestra Tereza a všichni ostatní. To je celý život uspořá-

daný podle Evangelia různým způsobem. Je to život ve škole Kristově, žitý ve společenství podle určité živé tradice.

Podle čeho mladý člověk pozná, že ho Bůh volá k zasvěcenému životu?

Má mimořádný zájem o Boží věci, rád se modlí, těší ho společenství, touží sloužit – být něčím užitečný, pomáhat. Je ochoten něčeho se vzdát, aby udělal radost Pánu Ježíši nebo Panně Marii.

Jak byste povzbudil ty, kteří Boží volání k celoživotnímu zasvěcení se Bohu zaslechli, a nyní váhají, zda za ním jít?

V čem sami spatřují, že to bylo skutečné povolání k zasvěcenému životu? Je téměř nemožné po něčem toužit a nechat toho. Spíš ať si nehrají na zbožné.

Je něco, před čím byste naopak varoval? Aby s tím člověk nekoketoval, ale s kně-

zem zkoumal, jsou-li to známky duchovního povolání, a s jeho vědomím by měl zajít za nějakým řeholním představitelem.

A na co se může ten, kdo svůj život zcela zasvětil Bohu, těšit?

Na vnitřní pokoj a radost. Na další poznávání a uskutečňování Evangelia ve vlastním životě s narůstajícím zjištěním, že tou cestou šli úspěšně mnozí před námi a mnozí jdou s námi.

Kdo svůj život zcela zasvětil Bohu, může se těšit na vnitřní pokoj a radost.

Zasvěcený život je to, co žijí řeholníci a řeholnice, resp. zakladatelé řádů: sv. Bazil, sv. Benedikt, sv. Dominik, sv. František, sv. Don Bosco, ale také sestra Tereza...

Je to celý život uspořádaný podle Evangelia...

A co byste řekl těm, kteří nevnímají, že je Bůh volá k zasvěcenému životu?

Aby byli pokorní, zbožní, pracovití, poctiví a měli rádi kamarády. Aby se učili stálosti, věrnosti, nebáli se pravdy o sobě, o světě a v duchu hovořili s Pánem Ježíšem.

Otče biskupe, vy jste se stal kapucínem. Jak to bylo, když vy sám jste rozpoznával své povolání a rozhodoval se pro řeholní život?

Nejdřív jsem začal uvažovat o tom, proč

chodím do kostela, proč tam chodím ne kvůli rodičům nebo ne kvůli zvyku, ale co mě tam táhne. Co to znamená křesťanství. A potom touha a jakási živá chuť ochotně, v tichosti srdce (bez okázalosti) změnit, co se mně samotnému nezdá na mém životě, v mých postojích, v mých vztazích. Hledal jsem, co mám vůbec v životě dělat.

Rozhovor připravil
P. Pavel Zahradníček OMI ■

Foto: Flickr, VISION Vocation Guide (CC BY-ND 2.0)

*... žitý
ve společenství
podle určité živé
tradice.*

Foto: archiv DKL

Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul

Jsme sestry vincentky, podle našeho zakladatele sv. Vincence de Paul. Oficiální název našeho společenství je „Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul, služebnic chudých“. Společenství bylo založeno v Paříži 29. 11. 1633 a během několika let se rozšířilo do různých míst, kde bylo potřeba pomáhat chudým, nemocným, trpícím a osamělým. Dnes je na celém světě asi 18 000 sester. Znakem Dcer křesťanské lásky (DKL) je ukřižovaný Ježíš v hořícím srdci, obklopený nápisem: „Láska Ježíše ukřižovaného nás podněcuje.“ Ano, podněcuje nás sloužit potřebným tam, kam nás Společnost posílá.

V České republice máme pět komunit sester (Stará Boleslav, Mendrika u Litomyšle, Hradec Králové, dvě komunity v Brně). Na Slovensku 19 komunit, na Ukrajině tři a v Rusku dvě komunity sester. Všechny tyto komunity patří do Slovenské provincie DKL.

Naším posláním je služba potřebným, nemocným, chudým... Náš život se skládá ze tří důležitých prvků: služby, modlitby a komunitního života.

Pokud by tě náš život oslovil a chtěl/a chtěl bys poznat naši službu a život, je možné se ozvat na e-mail: kom.stboleslav@centrum.cz

Přátelství s Ježíšem

Ulice v libanonském Bejrútu

Foto: Flickr, JIPs★STICK (CC BY-ND 2.0)

Když jsem začal žít v Bejrútu v komunitě Malých bratří Ježíšových (toto řeholní společenství založené Carlem Caretem vychází ze spirituality Charlese Foucaulda – pozn. redakce), bylo to pro mě dost náročné období. Nejen proto, že jsem se musel současně učit arabštině, kterou se mluví v Libanonu, a francouzštině, kterou jsme mluvili v naší řeholní komunitě. Ale také jsem začal po všech stránkách něco nového – kultura, společenství, způsob práce a působení... A navíc pro mě nebylo vůbec jednoduché stát se najednou úplným nováčkem a nejmladším v komunitě, po tolika letech strávených na různých velmi zodpovědných místech (pozn. redakce: otec Günther je Rakušan, jako misionář působil i v České republice, byl farářem v Kro-

měřízi, v Táboře-Klokotech, ale také v pákistánské pouštní misií Derekábadu). Když jsem po roce učení jazyků začal pracovat mezi postiženými, lidé mě brali jako jednoho z nich: jako jakéhosi divného člověka, který není schopen ze sebe dostat pár kloudných vět a který, když mu něco řeknete, nechápe, o co jde...

Blížila se slavnost Panny Marie Neposkvrněné. Již několik dní předtím jsem začal prosit Pannu Marii, aby mi ukázala cestu, dala nějaké znamení. A právě v den slavnosti jsem se cítil úplně nešťastný a stále mi přicházelo na mysl, že tady nemohu najít své místo. Večer jsem šel na mši svatou k františkánům a na cestě zpět – snad kvůli tomu, že u františkánů byla velmi pěkná liturgie a pak mě pozvali na večeri – v kon-

trastu s tím pěkným zážitkem jsem si znovu uvědomil svou situaci. A jak tak přemýšlím o tom, že zde nedokáži najít své místo, najednou jsem pochopil, že jsem našel to své místo víc než kdy předtím. Našel jsem ho ve svém srdci: v hlubším spojení s Kristem. Došlo mi, že žiji to, co jsem vždy celý svůj život hledal: kontemplativní život uprostřed lidí. Že právě díky své osamělosti mohu víc než kdy předtím prožívat hlubší spojení s Kristem ve svém srdci – opravdové hluboké přátelství s Ježíšem –, když zde žádného jiného přítele nemám. A pochopil jsem, že právě v té „neschopnosti najít své místo“ jsem našel své místo. Ten večer se pro mě stal bodem zlomu.

Začal jsem postupně víc a víc vnímat, že jsem na místě, kde mohu být šťastný, protože se mohu víc setkávat s Kristem. A důležité je, že to byl opravdu postupný a velmi pomalý proces. Nyní chápu, že i ten rok trápení předtím měl svůj význam. Bez něj bych totiž k tomuto poznání nedošel. Každá změna, transformace – totiž potřebuje čas, potřebuje zranění. Není to tak, že by nás něco napadlo, proběhla nám hlavou myšlenka, my jsme pochopili a už to bylo hotové. Ani u mne to tak nebylo. To, co jsem v tu chvíli pochopil, se připravovalo dlouho předtím a dozrávalo dlouho potom...

Na závěr vám chci říct, že v každé osamělosti, v každém zklamání máme dvě možnosti: buď zatrpnout, a nebo se víc přimknout ke Kristu. Využít té situace takřka jako trampolíny, abych se s ním vrhl do Otcova náručí.

otec Günther (upraveno) ■

***V každé osamělosti,
v každém
zklamání máme
dvě možnosti: buď
zatrpnout, a nebo
se víc přimknout
ke Kristu.***

My to kazíme, Pán Bůh napravuje

Foto: Vojtěch Podstavek

Mě a mé dva mladší bratry maminka vychovávala sama. Rodiče se rozvedli, když mi bylo osm.

Po prvním ročníku střední školy, v den vysvědčení, jsme šli do školy později, proto jsme se s mamkou stihly tak pohádat, že to bylo slyšet nejméně přes tři patra našeho domu. V jednom okamžiku mi mamka řekla: „Tak, od teď už tady nebydlíš!“ Že to tentokrát myslí vážně, mi bylo jasné hned. Maminčino rozhodnutí bylo spontánní a udělala ho s jistotou, že mě přijme tatka.

Šla jsem si do školy pro vysvědčení a potom jsem, jak jsem měla již dříve naplánováno, vyrazila na jižní Moravu, kde právě začínal první turnus prázdninové evangelizace „Antiochia“ (viz *Milujte se!* 17/2011, díky kterému jsem se na „Antiochii“ přihlásila). S mamkou jsem se před odjezdem neviděla, protože nebyla doma.

Odpuštění – první důležitý krok

Odpustit mamce jsem se rozhodla hned odpoledne. Přijmout Pána Ježíše v Eucharistii pro mě bylo důležitější než nějaká hloupá hádka (a pokud sami neodpustíme, nemůžeme počítat s tím,

*Měla jsem obavu z toho, že se brzy jede „domů“.
Zrovna jsem totiž žádné „doma“ neměla...*

že Bůh odpustí nám, srov. Mt 6,15 – pozn. redakce).

První týden „Antiochie“ jsem prožívala poměrně klidně. Postupně jsem se od tatky dozvídala, že mé věci jsou u něj v garáži a zámek od mamčina bytu je vyměněný. Tatka se mě snažil povzbudit, ale přesto jsem druhý týden pobytu měla obavu z toho, že se brzy jede „domů“. Zrovna jsem totiž žádné „doma“ neměla...

Pán Bůh se stará skrze lidi

Než jsem přijela, tatka mi věci převezl k sobě a připravil místo pro nový domov.

Další den, v neděli, jsem šla na mši svatou. Pořád jsem nebyla se situací vyrovnaná. Pán Bůh však naše kroky řídí stále. V ne zrovna radostném okamžiku cesty

jsem potkala jakéhosi mladíka, který mi vyprávěl, že ho oba rodiče vyhodili a teď žije na ulici. „Tak to jsem na tom pořád lépe, mě vyhodil jen jeden rodič,“ pomyslela jsem si.

Skrze lidi nás oslovuje

V pondělí jsem odjížděla do Prahy na „Netradiční pobyt v klášteře“, který pořádají bratři kapucíni. Při jedné z každodenních adorací bratr Maxmilián řekl: „Pane Ježíši, když otevřeme své srdce a dovolíme Ti, abys vstoupil, Ty dokážeš uzdravit všechny naše rány.“ Právě toto jsem potřebovala! Rozhodla jsem se mu otevřít srdce...

A skrze „náhody“ sám věci zařizuje nebo připravuje...

První „náhodné“ setkání (pouze pro mě náhodné, Pán Bůh to opět dokonale naplánoval) s mamkou bylo z mé strany trochu nesmělé, ale to vyřešil mladší bráška, který nás opět stmelil.

Od předloňského léta bydlím s tatínkem. Ale náš vztah s maminkou se mnohonásobně zlepšil, vídáme se moc rády a jsme vděčné za to, jak to nyní je. Bohu díky!

Tereza (upraveno) ■

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- Znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otci

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otci

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Duchy Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě nalezla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Duchy Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

Foto: Flickr, Chris Humkeler (CC BY-SA 2.0)

Maria, naše dobrá Matko!

„Maria, do Tvé ochrany svěruji naše děti. Provázej je na všech jejich cestách, buď jim přímluvkyní u svého Syna, buď jim Maminkou, když je moje oči nevidí. Ty je ochraňuj, veď, skryj je pod svůj mateřský plášť!“ Toto byla a je moje denní modlitba za naše děti, které nám Bůh svěřil. K ní jsem už nespočetněkrát přidala dík za jejich ochranu.

Bylo to těsně před jedním prvním květnem. Začínal měsíc Královny máje. Byla neděle. Na louce už kvetly pomněnky, bílé řeřichy, stromy se zelenaly, ptáci už též oznamovali, že je jaro. Šla jsem se projít. Přes všechnu tu krásu kolem, přes vděčnost Tvůrci, který nás tolik každý rok obdarovává, jsem měla v srdci tíseň. Syn odjel na motorce. Tíseň mě neopustila, ani když jsem se vrátila domů. Navečer nám přijeli říct, že náš syn havaroval a leží v nemocnici. Hned jsme za ním s manželem jeli. Cestou jsme se modlili růžencem.

Nevěděli jsme, k čemu přijedeme. Když jsem uviděla syna na nemocničním lůžku, celého zkrvaveného, v bezvědomí – vyvstal mi v mysli obraz. Obraz ze života Matky, které jsem denně svěřovala svoje děti, té nejlepší Matky, jejíž Syn trpěl nevinně, byl zakrvácený, zbičováný, vysílený ne svojí vinou, nevinný. A říkala jsem

Do Tvé ochrany svěruji naše děti...

si: „Teď, Maria, Ty naše dobrá Matko, vím, jak Ti asi bylo, ale mnohem hůř než mně, když On Ježíš, za dobro, které pro všechny vykonal, před Tvými očima umíral.“

Nevěděli jsme, jak to s naším synem dopadne, byl v kritickém stavu. Jen jsme se mohli modlit.

Když jsem za ním přijela za několik dnů, když už mohl mluvit, řekl mi: „Mami, víš, proč jsem se nezabil? Já jsem totiž vrazil do zdi kostela.“ To si myslel on, protože kostel byl to poslední, co zaregistroval, než na něj dolehl mikrospánek.

Díky Bohu, Matce Marii a obětavosti a pečlivosti lékařů a sestřiček, se syn uzdravil bez následků.

Stále jsem cítila v srdci, že chci jít poděkovat do toho kostela, kolem kterého jel a v jehož blízkosti havaroval. Trvalo to dva roky, než jsme se tam vypravili. Tuto vzpomínku píší z vděčnosti Bohu a Panně Marii a těm, kteří nám dokázali svoji víru předat.

Marie ■

Naši sousedé

Vedle nás žili starší manželé. V mládí ztratili víru. Asi před deseti lety jsme se s manželem začali za ně společně modlit. Nic se nedělo. Když manžel při hovoru stočil řeč na víru, reakce souseda Miloše byla: „Kdybych uviděl zázrak, tak bych uvěřil.“ Nebo: „Kdyby bylo nebe – kam by se všichni vešli?“ Manželovi říkal: „Ty si myslíš, že se dostaneš do nebe, a já ne.“ Manžel mu na to jednou odpověděl: „Nevíš, třeba se za tebe někdo modlí...“

Když jsme byli v Lurdech, přinesla jsem sousedce obrázek, někdy z Mašůvek, z poutního místa, vodu. Také medailku. Jednou mi pak řekla, že se večer modlí...

Před čtyřmi lety byla moje maminka na smrtelné posteli a jednou se vzbudila a říká: „Zajdi k sousedům a řekni, ať už začnou chodit do kostela, že se za ně modlí.“ Pochopitelně jsem nikam nešla.

Jak se jim blížila sedmdesátka, začali být víc nemocní. Paní prodělala několik operací. Její manžel měl silné revma, potíže s prostatou a někdy byl nepohyblivý. Děti neměli, a tak náš soused musel loni v únoru do léčebny pro dlouhodobě nemocné. Několikrát jsme ho navštívili, o Bohu se nemluvilo. Nechali jsme mu na stolku obrázek Božího milosrdenství a medailku v obálce. Jednou při návštěvě před Velikonocemi jsme spěchali, ale mezi řečí jsme stačili prohodit, že se u nás zpovídá. On reagoval: „Já ne!“

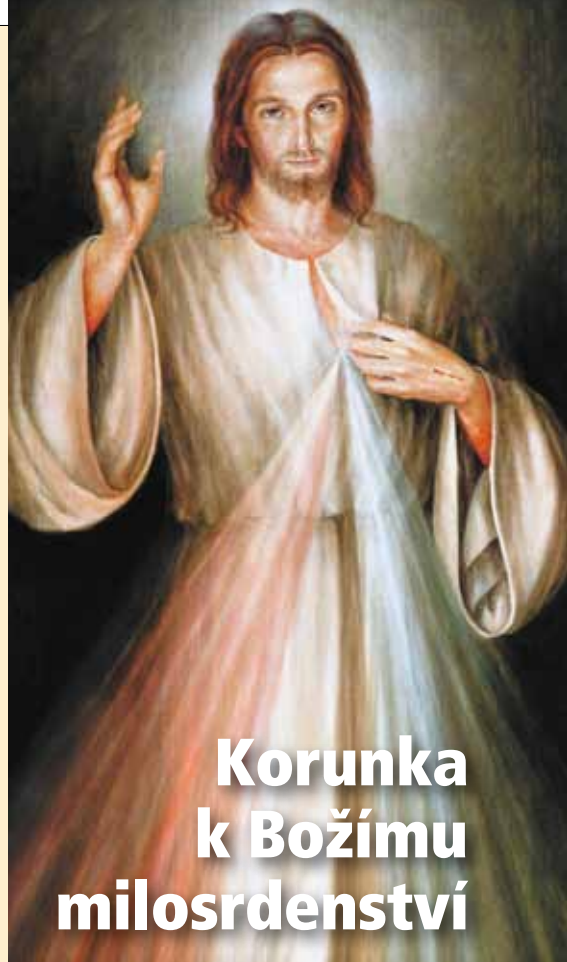
Když jsme mu na jaře dovezli jahody, měl radost a ptal se: „Co za to?“ Říkala jsem: „Vše není za peníze.“ Od té doby jen za vše děkoval. Na svatodušní svátky se dostal na urologii. Vytočila jsem číslo na kněze, který má u nás na starosti nemocnici, a prosila o pomoc. On řekl: „Za tímto pánem chodím. Už jsem mu dal rozhřešení.“ Měli jsme velkou radost.

Soused se dostal jako ležák na dva týdny domů. Starala se o něj jeho manželka a i my jsme se jim snažili pomáhat. Doma se s námi i krátce modlil. Když jsme ho odváželi zpět do nemocnice, připomněla jsem mu, aby své manželce za vše poděkoval. On říkal: „Já děkuji hlavně Pánu Bohu.“ Zanedlouho pak zemřel. Jeho manželka ho přežila o půl roku. Měla rakovinu. Také ona zemřela smířena s Bohem. Poznali jsme velkou sílu modlitby a že Boží milosrdenství je mnohem větší než naše pochybnosti.

Jana ■

**Boží milosrdenství
je mnohem
větší než naše
pochybnosti.**

Foto: Flickr, LS_86 (CC BY-SA 2.0)

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném
růženci)

Na začátku:
Otče náš...; Zdrávas Maria...;
Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:
Věčný Otče, obětují Ti Tělo
a Krev, Duši i Božství Tvého
nejmilejšího Syna a našeho
Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdrávasů:
Pro Jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):
Svatý Bože, Svatý Silný,
Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi
a nad celým světem.

Imprimatur
Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký,
v Hradci Králové dne 7. července 1995

Foto: Vít Kobza

Vidět a pomoci vidět

Musíme vždycky vidět to, co je na druhých nejkrásnější. Svátá Tereza z Lisieux říká krásnou větu: „Blahoslavená čistá srdce. Ano, už na zemi uvidí – i tam, kde se zdá, že není nic čistého, a tam, kde se zdá, že se všechna stvoření můžou jen zašpinit – uvidí to krásné, co tam vkládá Ježíš.“ Náš pohled může očistit ostatní. Můžeme svým pohledem obdivovat krásu přírody, hor – krásu stvoření. Stejně tak jako Ježíš se svým pohledem obdivoval krásu světa, krásu západu slunce. A pohledem, kterým obdivujeme krásu celého stvoření, bychom se měli dívat také na krásu všech našich bratří a sester. Tento pohled může být uzdravením pro tolik pohledů, které se na nás dívaly kriticky, které nás odsuzovaly, které nás zneužívaly.

Čtyři důležité větičky

Děláme to tak v naší evangelizační škole *Jeunesse – Lumière* (čti: ženes lumiér; znamená *Mládí – Světlo*; je to mezinárodní škola modlitby a evangelizace, kterou P. Daniel Ange založil v roce 1984)

už od začátku, od první společné mše svaté na začátku školního roku, kde se setká třicet mladých lidí třeba z patnácti různých zemí, a ještě nikdo se s ostatními nezná. Poté, co jdeme ke svatému přijímání a přijmeme Pána Ježíše, uzavíráme takovou smlouvu vzájemné důvěry. Žehnáme jedni druhým malým křížkem na čelo – tohle se musí často dělat i mezi rodiči a dětmi a mezi sourozenci navzájem – a říkáme tomu druhému: „Děkuji, že jsi – že existuješ!“ – Už jenom tvoje existence je pro mě radostí... Protože je radostí pro našeho nebeského Otce. Sdílím Otcovu radost, Ježíšovu radost, radost Marie... Protože ty existuješ. Protože jsi Boží umělecké dílo.

A druhá věta, kterou si říkáme: „Potřebuji tě.“ To znamená: potřebuji tě během toho celého roku, který společně prožijeme. Abychom si společně pomáhali na cestě do nebe. A bychom se stali svatými. Ale ne jedni bez druhých...

A třetí věta: „Mám v tebe důvěru!“ Proto uzavíráme takovou dohodu vzá-

„Děkuji, že jsi – že existuješ!“

jenné důvěry. To znamená, že vlastně mám důvěru v Ducha Svátého, který přebývá v tvém srdci.

A ještě čtvrtá, poslední větička: „Jsi pro mě darem od Boha.“ To znamená, že chci celý ten rok, který spolu prožijeme, strávit tím, že budu otvírat ten dárek, který je přede mnou. Možná, že ten obal není úplně nejlákavější a nejkrásnější, ale uvnitř je skrytá perla, diamant... a tenhle diamant chci nalézt.

Velké překvapení

Připomíná mi to jeden příběh. Ve farnosti jsme dělali sbírku a mezi mincemi, které se posbíraly, jsem našel takový útržek z novin. Byl úplně špinavý a pomačkaný. Myslel jsem si, že je to vtíp, a chci to vyhodit. Ale cítím, že

„Potřebuji tě.“

ten kousek novin je strašně těžký. A tak ten starý papír rozbalím a... A je v něm cihlička ryzího zlata! Když jsme ho dali do banky, byl oceněn na dvacet pět tisíc euro. A to bylo jen tak zabalené v kousku novin. Takže my musíme stejně tak najít ten poklad, který se skrývá.

Vidět dobré a najít příležitost to říct!

Na konci našeho roku v *Jeunesse – Lumière* děláme takový obřad vzájemného blahorečení. Protože jsme prožili společný rok, tak každý řekne tomu druhému přede všemi ostatními všechno krásné, co o tom druhém za celý rok zjistil. Ten, který to o sobě poslouchá, nesmí reagovat – jen poslouchá a přijímá, co bylo řečeno. Protože skrze tento pohled bratří a sester pochopí, že takto se na něho dívá Ježíš.

A tohle samozřejmě není vyhrazeno jen pro *Jeunesse – Lumière*. Ve všech společenstvích, ve všech komunitách by se mělo prožívat něco podobného. I v našich rodinách – třeba při příležitosti narozenin. Mohli bychom říct tomu malému chlapečkovi, který má svátek nebo narozeniny: „Podívej se, cos všechno krásného udělal za celý ten rok. To je nádherné, úžasné, fantastické! Jsi božím uměleckým dílem, jsi génius.“ A děti by mohly tohle říct i svým rodičům.

„Dnes začínám žít“

Znal jsem jednoho pána, kterému bylo sedmdesát let. Přišel do jedné komunity a zrovna ten den měl narozeniny. Byl to přítel této komunity. A v jednu chvíli mu

„Mám v tebe důvěru!“

P. Daniel Ange s účastníky Katolické charismatické konference v Brně

Foto: Vit Kobza

všichni mladí z toho společenství řekli všechny jeho dobré vlastnosti. Tenhle člověk začal plakat a plakal a plakal. Říkal: „Za celý život mi nikdo neřekl nic podobného. Dnes začínám žít. Dnes začínám opravdu existovat.“ Nedávno jsem jedné dívce řekl: „Ty jsi tak krásná. Jestlipak jednou za čas poděkuješ Pánu za to, že tě stvořil, za svou krásu?“ A ona se rozplakala a odpověděla: „Nikdy mi nikdo nic takového neřekl...“

A tenhle pohled můžeme nazvat pro-rockým pohledem.

P. Daniel Ange ■
(z nahrávky přednášky na KChK
– viz boční sloupec)

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE

Kompletní nahrávky všech přednášek (P. Daniel Ange, Charles Whitehead, P. Jacques Philippe, P. Elias Vella, P. Raniero Cantalamessa, P. Vojtěch Kodet, P. Aleš Opatrný, Kateřina Lachmanová, s. Veronika Barátová, P. Bogdan Stępień, P. Marek Orko Vácha a mnoho dalších...) z letošního i předcházejících ročníků Katolické charismatické konference v Brně si můžete objednat na:

<http://konference.cho.cz>

**A ještě čtvrtá,
poslední větička:
„Jsi pro mě darem
od Boha.“**

Foto: Flickr, Symic (CC BY-SA 2.0)

Konat dobro dobře!

Foto: Flickr, Liz Grace (CC BY 2.0)

„Lidé tohoto světa se ve všech svých činnostech dívají, mnoha pohledy, to znamená v různých nesprávných směrech: aby se líbili lidem, aby dosáhli poct a bohatství, nebo alespoň aby uspokojili sebe samé. Svátí však mají jen jeden pohled – chtějí vidět ve všem, co dělají, jen Boží zalíbení,“ napsal učitel Církve svatý Alfons Maria de Liguori (1696–1787), muž, který v mládí vsadil všechny své síly na budování kariéry právníka, ale později se rozhodl stát se řeholním knězem.

Nestačí konat dobré skutky, ale je třeba dělat je dobře.

Svatá Maria Magdalena de Pazzi říkala: „Bůh odměňuje naše díla podle jejich čistoty.“ Chtěla tím říct, že Bůh bude hodnotit a odměňovat naše činy v závislosti na našem úmyslu.

Skutečné dobro aby hledal lupou...?

Ó Bože, jak je obtížné najít dílo vykonané jen pro Tebe! Vzpomínám si na jednoho svatého a již staršího řeholníka, který mnoho vykonal pro Boha a potom zemřel s pověstí svatosti. Než zemřel, velice smutně mi jednou řekl: „Když se dívám na všechna díla svého života, nenacházím

On sám je bohatství a poklad

Svatí říkají spolu s Davidem: „Koho mám na nebi kromě tebe? Když jsem u tebe, nevábí mě země (...) Bůh je navždy skála mého srdce a můj podíl (ze Žalmu 73,25n). Po čem já mohu toužit, můj Bože, na tomto a na onom světě, jestli ne jen po Tobě. Jedině Ty jsi mým bohatstvím a jediným pánem mého srdce. Necht' se radují bohatí z pokladů této země – říkal sv. Paulin – necht' se radují králové ze svých království. Ty, Ježíši, jsi mým Pokladem a mým královstvím.“

Konat dobro dobře = s dobrým a čistým úmyslem

Povšimněme si tedy, že nestačí konat dobré skutky, ale je třeba dělat je dobře. Aby naše díla byla dobrá a dokonalá, je třeba dělat je s čistým úmyslem – líbit se jen Bohu. To je pochvala, která byla udělena Ježíši Kristu: „Dobře všechno udělal“ (Mk 7,37). Mnohá díla sama o sobě jsou chvályhodná, ale jestli byla vykonána za jiným účelem než pro Boží chválu, nebudou mnoho znamenat před Bohem. Nebo vůbec nic.

Aby naše díla byla dobrá a dokonalá, je třeba je dělat s čistým úmyslem – líbit se jen Bohu.

jediné učiněné jen pro Boha.“ Prokletá sebeláska způsobuje, že naprosto ztrácíme – nebo z větší části ztrácíme – plody našeho dobrého konání. Jak se unavují i ti, kteří plní dokonce nejsvatější zaměstnání: kazatelé, zpovědníci, misionáři... A tak málo získávají, nebo téměř nic, protože nehledají v tom, co dělají, jediné Boha, ale také světskou slávu, lidské zájmy, marňost vyplývající z ukazování se před lidmi nebo třeba jen uspokojení vlastních zálib.

Také sis už vzal svou odměnu?

A Pán přece říká: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích“ (Mt 6,1). Kdo se namáhá, aby uspokojil své záliby, již získal odměnu. „Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali“ (Mt 6,2). Ale tato odměna je jak špetka kouře, vede k pomíjivé příjemnosti a nezanechává v duši žádný užitek. Prorok Ageus říká, že kdo dělá něco za jiným účelem než jen proto, aby se zalíbil Bohu, ukládá svoji mzdu do děravého váčku, takže když ho otevírá, nic tam již nenajde (srov. Ag 1,6).

Foto: Vojtěch Podstavek

Kdo pracuje pro Boha, je klidný

Ti, kteří po velké námaze nedosáhli vytouženého cíle, se často velice zlobí a znepokojují se. Je to známkou toho, že

jejich cílem nebyla jen Boží sláva. Kdo totiž koná nějaký skutek jediné k Boží slávě, pak se nezneklidňuje, ani když mu to nevychází. On totiž dosáhl svého cíle: aby se zalíbil Bohu konáním s čistým úmyslem.

Čtyři znaky „jednání pro Boha“

Zde jsou znaky, které dovolují rozlišit, zda někdo koná pouze pro Boha: ▶

*„Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích.“
(Mt 6,1)*

1. Jestli se **neznepokojuje**, když se mu **nepodaří dosáhnout zamýšleného cíle**. Zda si umí říci: „Nelíbilo se to Bohu, nelíbí se to ani mně...“
2. Jestli se **raduje z dobra vykonaného ostatními** stejně, jako by to bylo vykonané jím samotným.
3. Jestli **netouží po nějaké funkci** víc než po jiné, ale ochotně se spokojí s tím, co mu přikazují nadřízení (platí to zejména pro kněze, řeholníky; jinak jistě není špatné usilovat o nějakou funkci či postavení, pokud víme, že na tom místě nás chce mít Bůh, a snažíme se té pozice dosáhnout ne pro svůj prospěch, ale kvůli prospěchu druhých a Boží oslavě; jak byl náš úmysl čistý, to se projeví v okamžiku, kdy je naopak třeba se funkce či postavení z dobrých pohnutek zříci nebo svou pozici pro dobrou věc ohrozit. – pozn. redakce).
4. Jestli po splnění svých úkolů **nehledá u ostatních ani poděkování, ani schválení**. Proto se také, jestli by ho potkala pomluva nebo neschválení ostatních, nermoutí a spokojí se pouze tím, že se zalíbil Bohu. A jestli obdrží nějakou světskou pochvalu, nebude se vyvyšovat, ale ješitnosti, která ho pokouší, odpoví slovy ctihodného Jana z Avily: „Odejdi, příliš pozdě jsi přišla, protože celé dílo jsem již odevzdal Bohu.“

Opravdové štěstí: dělat radost Bohu

Tak se vchází do radosti Pána; tak se zažívá rozkoš, která je rozkoší od samého Boha, slibovanou jeho věrným služebníkům:

„Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým Pánem“ (Mt 25,23).

Jestli dosahujeme tohoto štěstí, že můžeme udělat něco, co se líbí Bohu – říká Jan Chryzostom – co ještě hledáme? Právě to je největší mzdou a největším štěstím, kterého může dosáhnout stvoření: udělat radost svému Stvořiteli.

Po tom také touží Ježíš od toho, kdo ho miluje: „Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě“ (Píseň písní 8,6). Chtěl by, aby si ho umístil jako znamení na svém srdci a na svém rameni; na srdci, aby když rozmyšlí nad svým konáním, chtěl je činit pouze z lásky k Bohu; na svém rameni, aby když koná, činil vše pro Boží zalíbení – tedy aby Bůh byl vždy jediným cílem všech jeho myšlenek a všeho konání.

Nebeská alchymie

Svatá Terezie říkala, že kdo chce být svatý, nemůže mít žádnou jinou touhu než jen tu, aby konal pro Boží zalíbení! Její duchovní

*Čistota úmyslu je nebeskou alchymii
proměňující železo ve zlato.*

znamená to, že jsou-li naše obvyklá zaměstnání jako práce, strava, rekreace, odpočinek vykonány pro Boha, stávají se zlatem svaté lásky. Svatá Maria Magdalena de Pazzi byla přesvědčená, že ti, kteří dělají všechno s čistým úmyslem, jdou přímo do nebe, neprocházejí očistcem.

Míření na cíl

Knížka *Duchovní poklad* vypráví o jistém svatém poustevníkovi, který dříve než vykonal nějakou činnost, pozastavil se na chvíli a pozvedl oči k nebi.

Když se ho zeptali, proč to dělá, odpověděl: „Ujišťuji se o jistotě střely.“ Chtěl tím říct, že tak jako lučištník, dříve než vypustí střelu, nejdříve zamíří, aby si změřil vzdálenost, stejně tak on, dříve než přiloží ruku k nějaké činnosti, se nejdříve zahledí do Boha, aby ta práce byla podle Jeho zalíbení! Tak to máme dělat i my; a navíc – když pokračujeme v započaté práci, je dobré občas obnovit úmysl jejího konání s ohledem na Boží zalíbení.

Svoboda a nesvoboda – klid a neklid

Ti, kteří se ve svém jednání nedívají na nic jiného než na Boží vůli, radují se

ze svaté svobody ducha, kterou mají Boží děti a která působí, že ochotně přijímají všechno, co se líbí Ježíši Kristu, přes rozpor ze strany sebelásky nebo také lidských ohledů. Láska k Ježíši Kristu v nich probouzí „svatou lhostejnost,“ takže všechno přijímají stejně. Ať je to sladké, nebo hořké. Netouží pro sebe po pomíjivých věcech, ale po tom, co se líbí Bohu. Se stejným klidem se zabývají jak věcmi velkými, tak i malými, milými i nemilými: stačí jim, že se líbí Bohu.

Mnozí to zase dělají opačně: zdánlivě chtějí sloužit Bohu, ale jen určitým způsobem, na určitém místě, jen s přáteli a jen za jistých okolností. V jiném případě práci vzdávají nebo ji vykonávají špatně. Takoví lidé nemají svobodu ducha, ale jsou otroky sebelásky, a proto také získávají nevelké zásluhy i za to, co již vykonali. Žijí v neklidu a Ježíšovo jho je pro ně příliš těžké.

Avšak ti, kteří opravdu milují Ježíše Krista, s láskou konají to, co se mu líbí, právě proto, že se Mu to líbí: když chce, kde chce a tak jak On žádá – jak v životě, který přináší světské uznání, tak také ve skrytu a v odmítnutí. V tom spočívá milovat Ježíše.

svatý Alfons Maria de Liguori ■
(vybráno z jeho knihy „Pratica di amar Gesù Cristo“, překlad Stanislav Doležel)

Opravdu „velká láska“

Mladý muž doprovází dívku domů. Před domem se s ní loučí. Drží ji za ruce, hledí do jejích hlubokých hnědých očí a zasněně šeptá: „Evičko, mám tě tak rád, že bych pro tebe udělal všechno. Opravdu cokoliv. Pro tebe bych šel až na kraj světa, přebrodil řeky, přeplaval oceány...“ Pak ji dlouze políbí a dodá: „Tak ahoj, zítra se za tebou zase zastavím. Půjdu hned po škole. Teda – jestli nebude pršet...“

podle Mons. Ladislava Simajchla ■

Foto: Flickr, garryknight (CC BY-SA 2.0)

Mnozí zdánlivě chtějí sloužit Bohu, ale jen určitým způsobem, na určitém místě, jen s přáteli a jen za jistých okolností...

dcera ctihodná Beatrice od Vtělení řekla: „Neocenitelná je i nejmenší věc vykonaná pro Boha.“ Správně, protože všechno, co děláme, abychom se líbili Bohu, jsou úkony lásky, které nás sjednocují s Bohem a získávají nám věčná dobra.

Říká se, že čistota úmyslu je nebeskou alchymíí proměňující železo ve zlato;

Foto: Flickr, katie-landry (CC BY-NC 2.0)

V jiném případě práci vzdávají nebo ji vykonávají špatně. Takoví lidé nemají svobodu ducha.

S papežem Františkem zachraňujeme děti trpící hladem

Prostřednictvím papežských misí zprostředkujete i pomocnou ruku spojenou s láskou a péčí misionářů, řeholnic...

vzácností a obvykle ho mohou ochutnat jen o různých oslavách několikrát za rok, a ani to není pravidlem. Děti, které chodí do školy, si musí jídlo připravovat samy a většinou mají každý den totéž. Např. v Zambii je to hustá kukuřičná kaše *nsima*. Bonbony, čokoládu či jiné oblíbené pamlsky mnoho dětí ve světě nikdy neochutnalo...

Sám Ježíš Kristus se s hladovými ztotožňuje, když těm, kdo hladové nasýtí, říká: „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst.“ (Mt 25,35) Využijme tedy této úžasné možnosti a se samotným Pánem se takto setkáváme!

Hlad ve světě se týká i tebe...

Pokud nám nejsou hladovějící děti lhostejné, první krok může být už jen ten, že si sami budeme vážit jídla. Ale můžeme pomoci i více. Skrze aktivity, kterými Papežská misijní díla podporují pro-

I děti samy jsou vedeny k vzájemné solidaritě a lásce

v duchu hesla:

Neděkuj, ale dávej dál!

Sirotek ze Srí Lanky

Foto: archiv PMD

Počet hladovějících lidí ve světě se blíží 850 milionům. Příčinou jsou vysoké ceny potravin, rostoucí nezaměstnanost a klesající příjmy. Skoro všichni hladoví žijí v rozvojových zemích. Podle údajů OSN za rok ve světě zemře kvůli podvýživě polovina dětí do pěti let, tedy 3,1 milionu. Paradoxem je, že souběžně s tím se za stejné období zničí 1 miliarda a 300 milionů tun potravin (zdroj: <http://www.wfp.org/hunger/stats> a FAO OSN).

Jak vypadá opravdový nedostatek a hlad

Pro většinu chudých lidí v misiích je jídlo dostupné jenom jednou denně, což ovšem neznamená, že by se najedli dosyta. Pocit

sytosti zažívají jen o velkých svátcích. Aby si lidé na Srí Lance nebo v Mali mohli koupit kilo mouky, musejí pracovat 2 hodiny. Maso či rybu mají jednou týdně, přičemž pro velmi chudé Afričany je maso velkou

„Jídlem, které nám zbývá nebo které vyhazujeme, bychom mohli dát najíst spoustě lidí. Kdyby se nám podařilo neplýtvat, distribuovat potraviny, hladu na světě by značně ubylo. Hluboce na mě zapůsobila statistika, podle níž na světě 10 000 dětí denně umírá hlady. Mnoho dětí pláče z hladu. Chtěl bych zopakovat lidstvu: Dejte jíst těm, kdo mají hlad!“

papež František

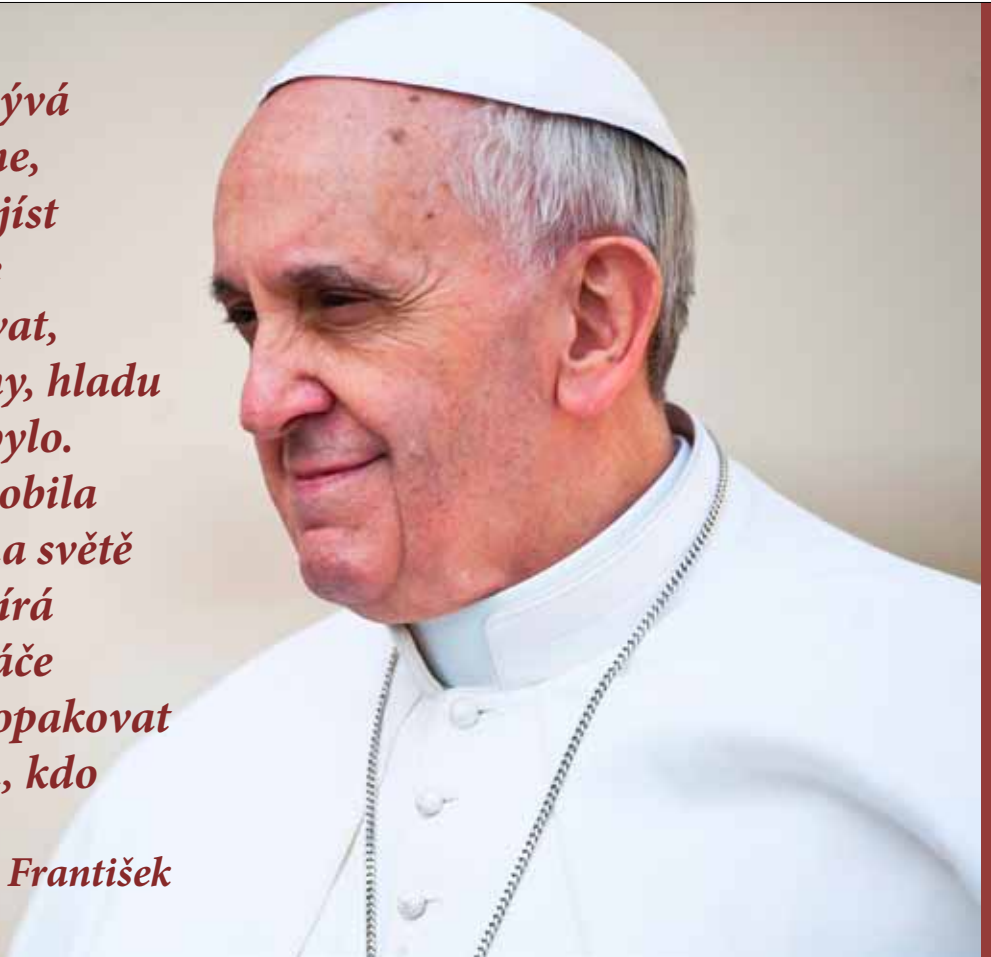

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

jekty na záchranu dětí trpících hladem (číslo účtu 72540444/2700, VS 41, věnujte třeba 300 Kč, tj. patnáct dolarů, ty jsou

v některých misijních zemích již opravdu významnou částkou, která může pomoci zajistit měsíční stravu jednoho dítěte!).

... pokud už jsou z nejhoršího venku, mají kolem sebe plno jiných, kterým je třeba pomoci.

Guyana

Foto: archiv PMD

Pokud se rozhodnete pomoci chudým dětem prostřednictvím papežských misíí, pak zprostředkováváte nejen jídlo, ale i pomocnou ruku spojenou s láskou a péčí misionářů, řeholnic a těch, kdo se o děti starají. Papežská misijní díla zajišťují dlouhodobou systematickou podporu vždy propojenou s duchovní péčí. Od místních lidí je vyžadována spoluúčast, a i děti samy jsou vedeny k vzájemné solidaritě a lásce v duchu hesla: Neděkuj, ale dávej dál! Protože pokud už jsou z nejhoršího venku, mají kolem sebe plno jiných, kterým je třeba pomoci.

P. Jiří Šlégr, ředitel Papežských misijních děl pro Českou republiku ■

Číslo účtu: 72540444/2700,
variabilní symbol: **VS 41**
– **Záchrana dětí trpících hladem.** Kdo chce věnovat finanční pomoc, je nejlepší, když se zaregistruje jako „dárce misíí“. Zájemci mohou obdržet **potvrzení** pro daňové účely.

Nemám čas – a vím proč

Někdy výmluva, jindy jsem si to opravdu myslel

Dost často jsem říkával: „Nemám čas.“ Někdy to byla výmluva, a někdy jsem si to i skutečně myslel. Hlavně tehdy, když šlo o nějaké duchovní věci, jako je modlitba, účast na mši svaté... A nebo když šlo o to, někomu pomoci.

Říkal jsem si, že ve všední den na mši svatou nemohu, protože mám hodně učení. A tak jsem nešel. Myslíte si, že jsem se místo toho něco naučil? Asi správně tušíte – a možná to znáte i ze své vlastní zkušenosti – v naprosté většině takových případů jsem se nenaučil nic. Na mši svatou jsem nešel, čas jsem z větší části nějak

prolekoval a výsledek byl jedna velká nula. Nebo spíš nějaké vyšší číslo, pokud jsem byl následující den ve škole vyvolán nebo jsme psali test.

Najednou to šlo úplně jinak

Pak jsem v naší farnosti slíbil, že budu chodit dvakrát týdně ve všední den ministrvat. Ve středu a v pátek. Přišlo středeční odpoledne – to jsem proflákal. A pak už se blížil večer a já si uvědomil, že jsem slíbil jít ministrvat, ale také to, kolik mám učení. Ale přece jen, jaksi z povinnosti jsem nakonec šel – když už jsem to slíbil. Do učení jsem se dal po návratu. A všiml jsem si jedné velmi zajímavé věci: najednou mi to šlo úplně jinak, lehčeji. A to, s čím jsem nebyl schopen být hotov často celé odpoledne, jsem najednou zvládl hravě za hodinku. A ještě jsem měl z toho všeho takový docela příjemný pocit.

„Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání!“ říkala moje babička. A je

*Když nestaví dům Hospodin,
marně se lopotí, kdo ho stavějí;
když nestřeží město Hospodin,
marně bdí strážce.*

*Marné je časně vstávat, dlouho
vysedávat u práce, jíst chléb
námahy;*

*neboť svým miláčkům dává ho
ve spánku.*

Z žalmu 127

to tak. Při mnoha různých příležitostech jsem zjistil, že když si člověk vezme čas na Pána Boha, Pán Bůh mu dá čas na všechno ostatní. A také vím a mám ozkoušeno, že když si člověk vyprosí Boží požehnání, dokáže čas daleko lépe a požehnaněji využít. Ne, že bych se tím

**Bez Božího
požehnání, marné
lidské namáhání!**

*Je to, jako by člověk přidal plyn a dál se hnál
zvýšenou rychlostí – ale slepou ulicí...*

Foto: Flickr, heřtère, fähne (CC BY-NC-ND 2.0)

od té doby vždy důsledně řídil, ale když nestíhám a jsem podrážděný, nervózní a věci se mi nedaří, už alespoň opravdu dobře vím, čím to je. A také vím – a to na základě vlastní zkušenosti –, že dál v takové situaci vynechávat nebo nějak „šidit“ modlitbu nebo mši svatou a říkat: „Nemám čas,“ rozhodně není řešení. Je to, jako by člověk přidal plyn a dál se hnál zvýšenou rychlostí – ale slepou ulicí...

Pavel ■

odhadnout své síly a bereme si na sebe víc, než jsme schopni zvládnout. Ale i zde může být modlitba velkým přínosem: V modlitbě, v rozhovoru s Bohem můžeme rozpoznat, co od nás Bůh očekává, k čemu nás opravdu zve a co jsou jen naše nereálné plány, se kterými Bůh nemá nic společného.

Pozn. redakce: Samozřejmě to, že nezvládneme své úkoly, může mít i jiné příčiny – jedna z nich je, že nedokážeme reálně

*„... váš Otec přece ví, že to potřebujete.
Hledejte spíš jeho království, a to
ostatní vám bude přidáno.“*

Pán Ježíš (Lk 12,30n)

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh je všemohoucí. ^[De fide]

Aktuální milost osvětluje rozum a posiluje vůli, a to vnitřně a bezprostředně. ^[Sent. cert.]

Existuje nadpřirozené Boží působení, které je současné se svobodnou činností lidské vůle. ^[De fide]

Milost posvěcující propůjčuje duši nadpřirozenou krásu. ^[Sent. cert.]

Milost posvěcující činí spravedlivého přítelem Božím, dítětem Božím a dává mu právo na nebeské dědictví. ^[De fide]

Srov. Dogmatika, Olomouc;
Matice cyrilometodějská, 1994.

Národní pěší pouť na Velehrad

Moto: „Radost pro všechny lid.“ (Lk 2,10)

Vychází se vždy z Vranova nad Dyjí, Netína u Velkého Meziříčí či z Vítochova u Bystřice nad Pernštejnem, a to v pondělí mezi svátkem sv. Rocha (16. 8.), patrona poutníků a Panny Marie Královny (22. 8.) – tedy, dá-li Bůh, v pondělí 18. 8. 2014, 17. 8. 2015, 22. 8. 2016, 21. 8. 2017, 20. 8. 2018... V úterý se pak jde ze Znojma, Velkého Meziříčí, Olešnice. Ve středu vycházejí poutní proudy z Brna a z Olomouce. Ve čtvrtek se vychází ze Slavkova u Brna, v pátek z Ratíškovic, z Veselí nad Moravou a v noci na sobotu z Uherského Brodu... Poutníci z Prahy a z Nového Jičína putují na Velehrad vždy jeden den v měsíci. Hlavní mše svatá ve velehradské bazilice je vždy v sobotu v pravé poledne (23. 8. 2014, 22. 8. 2015, 27. 8. 2016, 26. 8. 2017, 25. 8. 2018...). Před ní se koná obnova zasvěcení našeho národa Panně Marii. Informace o letošní pěší pouti: poute.eu, www.fatym.com, www.poutnik-jan.cz

Foto: Jarka Maláková

Proroctví nemoci

Nemoc samozřejmě nikdo nevyhledává, netouží po ní... Ale když přijde a onemocníme my nebo někdo v naší blízkosti, dokážeme vidět nejen rub, ale i líc nemoci? Nemoc totiž může mít i určitou prorockou funkci: může v ní být skryto důležité poselství. Dokážeme mu porozumět? Snad nám pomohou následující myšlenky otce Lea Zerhaua, brněnského nemocničního kaplana.

Hovoříme-li k nemocným, chceme k nim hovořit jako Ježíš. Radost, kterou můžeme nemocným nabídnout, je Ježíš Kristus. Žádné jiné myšlenky ho nemohou nahradit.

Nemocný je člověk, který je velkou výzvou. Nemocný narušuje naše plány. A to je dobře. Můžeme být šťastní, že nejde všechno podle našich plánů. Naše plány chtějí uspokojit naše sobectví, ale nemoc nás vyzývá k obětavosti. Nemoc narušuje náš klid. A to je dobře. Náš klid není klid Boží. Místo našeho klidu potřebujeme Boží pokoj, a ten se vydáváme v nemoci hledat. Nemoc znemožňuje naši aktivitu. To je dobře, neboť svojí aktivitou nemůžeme zachránit ani sebe, ani svět. Ale Bůh nás zachraňuje tehdy, jestliže jsme slabí.

Nemocí jsme privilegovaní. A je dobře to vědět. Ne proto, že bychom měli sebe litovat nebo že bychom měli vyděračsky začít vyžadovat od druhých nemístné úsluhy. Ale je dobře vědět, že Ježíš nás

Nemocný narušuje naše plány. A to je dobře. Naše plány chtějí uspokojit naše sobectví, ale nemoc nás vyzývá k obětavosti.

Foto: Flickr, evilpeaceck (CC BY-NC-SA 2.0)

Nemocný ukazuje svému okolí pravdu o světě. Tento svět není ráj.

Foto: Flickr, basheem (CC BY-NC-ND 2.0)

Nelibujeme si ve zlu, kterým nemoc je, ale v Bohu, který se nad ní sklání.

pozval do svého království. Ježíšovo království, to jsou nemocní a chudí. Na první pohled se to nezdá: Ježíš přece přináší sílu a zdraví! Ježíš uzdravuje! Ano, ale nejprve na sebe bere kříž. Nebudeme-li mít společný s Ježíšem jeho kříž, nebudeme s ním mít společné ani jeho vítězství.

Nemocný ukazuje svému okolí pravdu o světě. Tento svět není ráj. Tento svět je slzavé údolí. Lidé nechtějí tuto pravdu přijmout. S Ježíšem je ale možné přijmout i tuto pravdu.

Nemoc jako radost. Je to vůbec možné? Nelibujeme si ve zlu, kterým nemoc je, ale

v Bohu, který se nad ní sklání. Asi jako když musíme vynaložit v životě veliké úsilí na nějaký nádherný cíl. Také za nemocí tušíme tento cíl. Bůh si vybral nemoc jako způsob své přítomnosti ve světě. Za zkrivenou tvář bolesti se dere na světlo laskavá tvář Boží. Ježíšova zsinálá tvář na kříži je milosrdnou tvář našeho Boha. Nechme se jí milovat.

Pravda o kříži je světu nepřijatelná. Svět nikdy nepřijme bolest a smrt jako radost. A ani my se nedobereme velkým přemýšlením k přijetí bolesti. Musíme být malí, jak to doporučuje Ježíš v evangeliu. Objevme za naším trápením laskavou Otcovu ruku.

P. Leo Zerhau ■

(„Vyřidíte sijónské dceři. Kázání pro nemocné“, A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí, 2010 – publikaci je možné přečíst on-line na internetu či objednat na www.fatym.com a www.amims.net nebo pomocí kuponu na této straně; 24 stran, formát A5, příspěvek na tisk 7 Kč + poštovné)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh je nekonečně milosrdný.^[De fide]

Bůh chrání a řídí svou prozřetelností vše stvořené.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Co říká katechismus

Jak je prožívána „nemoc“ ve Starém zákoně?

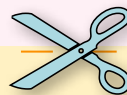
Člověk Starého zákona často přijímal nemoc jako těžkou zkoušku, proti níž se buď mohl bouřit, nebo v ní mohl rozlišit Boží rukopis. Už proroci nahlíželi, že utrpení neznamena pouhé prokletí a nemusí nutně být následkem osobního hříchu, nýbrž že člověk, který trpělivě přijímá na sebe utrpení, může být druhým ku prospěchu.

Proč se Pán Ježíš tolik zajímá o nemocné?

Ježíš přišel, aby nám zjevil Boží lásku. Tu přinášel především tam, kde jsme se cítili mimořádně ohroženi: v nemoci. Bůh chce, abychom byli zdraví na těle i na duchu, abychom mu věřili a abychom dokázali rozpoznat přicházející Boží království. Někdy nám až vážná nemoc ukáže, co potřebujeme – ať už zdraví, nebo nemocní – nejvíce ze všeho: Boha. Život máme pouze v něm. Proto mají nemocní a hříšníci mimořádný smysl pro to, co je v životě podstatné.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Objevme za naším trápením laskavou Otcovu ruku.

objednávkový kupon

Jméno:	adresa:	PSČ:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		kusů
Ze života pro život (nejzajímavější svědectví z časopisů Milujte se!; A5, bar. obálka, 96 str., 20 Kč)		
sestra Cecilie: Útěk sestry Cecilie (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
sv. Alfons: Návod na dobrý život (stručný, ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Zerhau: Vyřidíte sijónské dceři - kázání pro nemocné (A5, 24 stran, 7 Kč)		
Zerhau: Krása a statečnost (legenda o sv. Markétě; A5, 40 stran, 10 Kč)		
Simajchl: Manželství v záběhu (o radostech a trampotách v manželství; A5, 44 stran, 10 Kč)		
Peňáz: Biblický rozjímavý růženec (pomůcka pro modlitbu růžence, formát A5, 32 stran, 5 Kč)		
Sedloň: Doprovázení (myšlenky z duchovního vedení; formát 21 x 12 cm, 40 stran, 10 Kč)		
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		I. díl II. díl
Dunda a kol.: Příprava na svátost smíření dnes (praktická pomůcka; formát A6, 48 stran, 25 Kč)		

Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ!

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu
A.M.I.M.S.
Římskokatolický farní úřad
671 03 Vranov nad Dyjí 20
(je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com, či telefonicky 515 296 384).
Knihy přijdou na vaši adresu s přiloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Útěcha, pokoj, síla

Byl jsem navštívit jednoho nemocného. Navrhl jsem mu, aby přijal svátost pomazání nemocných. Bylo vidět, že se lekl, ale neztratil duchapřítomnost. „Pane faráři, můžete mi ukázat ten olej, co na to pomazání nemocných máte?“ zeptal se. Ukázal jsem mu ho. „Tak to už máte málo,“ odpověděl, „nechte si ho raději pro ty, co to víc potřebují...“ Z jeho strachu bylo patrné, že moc nechápe, o co v této svátosti vlastně jde.

A co o ní říká „YOUCAT, katechismus katolické církve pro mladé“?

Komu je určena svátost nemocných?

Svátost nemocných může přijmout každý věřící člověk, který se ocitá v kritickém zdravotním stavu či situaci (za zmínku stojí, že v případě „potřeby velké naléhavosti“ může dokonce katolický kněz podle pokynů diecézního biskupa udělit svátost nemocných i křesťanům nekato-lickům, pokud o ni sami zcela dobrovolně žádají, věří v ni tak jako katolíci a mají potřebnou dispozici, tj. připravenost – viz Katechismus katolické církve, článek 1401, a Kodex církevního práva, kánon 884, 4; totéž platí i o eucharistii a svátosti pokání). Svátost nemocných může člověk přijmout v životě vícekrát. Proto má význam žádat o tuto svátost i v mladém věku, má-li člověk například podstoupit závažnou operaci. Mnozí křesťané v této situaci spojují svátost nemocných se svátostí smíření: pro všechny případy chtějí předstoupit před Boha s čistým svědomím.

Jak se slaví svátost pomazání nemocných?

Podstatou obřadu při slavení této svátosti je modlitba spojená s pomazáním

čela a rukou nemocného posvěceným olejem.

Jaké účinky má svátost pomazání nemocných?

Svátost nemocných uděluje útěchu, pokoj a sílu a nemocného v jeho nouzi a utrpení spojuje hlubokým poutem s Kristem. Vždyť náš Pán sám na svém těle prožil náš strach a úzkosti i naše bolesti. **U mnohých tato svátost vede k tělesnému uzdravení.** A chce-li si Bůh někoho povolát k sobě, dává mu v této svátosti sílu ke všem tělesným i duševním zápasům na jeho poslední cestě. Nemohl-li se nemocný vyzpovídat, působí svátost nemocných také odpuštění hříchů.

Mnozí nemocní se obávají této svátosti a odsouvají ji na nejzazší mez, protože se domnívají, že si jejím přijetím podepisují rozsudek smrti. A přece platí přesný opak: svátost nemocných je určitým druhem životního pojištění. **Kdo jako křesťan doprovází nějakého nemocného, měl by mu pomoci odložit zbytečný strach.**

podle YOUCAT a KKC připravil
P. Pavel Zahradníček OMI ■

Má význam žádat o tuto svátost i v mladém věku.

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales)
© Mazur/catholicchurch.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Řád Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly – pauláni

Foto: archiv OMI

Řád byl založen v 15. století v jihoitalské Kalábrii svatým poustevníkem Františkem z Pauly. Ten dal této řeholní rodině prosté, ale silné charisma – postní způsob života, tzn. žít každý den a celý život tak, jak žije církev v době postní. Je to trpělivá a pokorná celoživotní snaha o naprosté obrácení života k Bohu, o něž usilujeme a chceme k tomu pomáhat i ostatním. Vnější význam kajícnosti je náš 4. řeholní slib trvalého postního způsobu života, tj. postu od masa a jeho derivátů. Znakem našeho řádu je zlaté slunce s nápisem CHARITAS – Boží láska, která má být středem našeho života, a název Nejmenší bratří je zase pozváním k pokoře, bez které i největší skutky nejsou ničím.

Jsme jen malou duchovní rodinou, kterou tvoří ještě naše klauzurní sestry a početná skupina terciářů. Nejvíce konventů je v Itálii, ale pauláni žijí a působí i jinde ve světě. U nás máme komunitu a klášter na krásném mariánském poutním místě Vranově u Brna, kde pečujeme o farnost, poutníky, duchovní centrum a kde se také za všechny modlíme. Jsme zde rádi.

Na závěr ještě citát sv. Františka z Pauly: „Tomu, kdo miluje Boha, není nic nemožné!“

Kontakt: vranovubrna@atlas.cz, web: <http://dc-vranov.cz>

A manželku zmínil jen jeden

Foto: Flickr, louisrusoe (CC SA 2.0)

Každoročně bývají duchovní obnovy exercičního typu na faře v Prosiměřicích u Znojma (na konci zimy a na začátku jara, informace a termíny najdete na www.fatym.com – pozn. redakce). Letos na jaře hlásil jáhen Ladislav Kinc, který některé turnusy vedl, že se obnovy pro muže účastnilo 24 chlapů.

V úvodu tohoto turnusu se konalo představování účastníků. Každý měl krátce něco říci. Když kolečko skončilo, říká jáhen:

„Je zvláštní, že jen jeden z vás přidal zmínku o manželce, a přitom je většina z vás ženatých. Napadá mě, že k tomu mlčení zde mohou být tři důvody:

1. Žijete v ideálním manželství, s manželkou **se máte velmi rádi**, a když mluvíte o sobě, mluvíte vlastně i o ní, protože u vás opravdu funguje to, co chtěl Pán Ježíš: **aby manželé byli jedno** (srov. Mt 19,6). A tak je to správně.
2. Může však nastat i varianta, že se někteří z vás nezmiňovali o své manželce proto, že kvůli ní **trpíte**. Chápu, že je to pro vás velmi bolestné, ale zároveň

je od vás pěkné, že nechcete nactiutrat a takto veřejně svou manželku v očích druhých ponížit přiznáním pravdy. Znal jsem jednoho takového muže, hodně trpěl kvůli své manželce, ale když jsem s ním jednou na toto téma mluvil, řekl mi velmi silná slova: **„Raději ať trpím já než ona.“** Tak tomu říkám opravdová láska!

3. Není však vyloučeno, že u někoho z vás může jít ještě o třetí možnost a ta **bývá bohužel nejčastější: že kvůli vám trpí vaše manželka**. To je samozřejmě velmi smutné. A už by to tak nemělo dál pokračovat. Právě proto je teď na duchovní obnově čas zamyslet se, vystavit vše zraňující na světlo Boží a prosit Pána o milost, aby už zraňování manželky z mé strany dál nepokračovalo a naopak, aby se mi vše pokažené podařilo mnohonásobně vynahradiť...“

První místo a důležitá otázka

Muž, který žije v manželství, **má mít svou ženu na prvním místě mezi ostatními lidmi (dokonce i před dětmi – na otázku**

dítěte: „Koho máš z nás nejraději?“ je nejlepší odpověď: „Tvoji maminku.“ – pozn. redakce), a tak nejenže se o ní rád a s úctou zmíní před ostatními, ale především si klade otázku: „Co mohu ještě udělat pro to, aby moje žena byla šťastná a aby měla kvůli mně blíž k Pánu Bohu?“ A když si tuto otázku bude pravidelně klást, jistě mu Duch Svätý vnukne správné odpovědi a inspiraci, jak v dobrém slova smyslu svou manželku překvapovat skutky nezištné lásky, takže ona pak nevyjde z úžasu nad tím, jak ohromného manžela jí Bůh svěřil.

A samozřejmě, že i ženy se mají po přečtení těchto řádků samy sebe ptát: je můj manžel kvůli mně šťastný?

P. Marek Dunda ■

Je má manželka (můj manžel) kvůli mně šťastným člověkem?

Mohu? Děkuji! Promiň!

Tři slůvka nezbytná pro manželství

Při setkání papeže Františka se snoubenci zazněla otázka: Svatosti, žít dennodenně spolu je krásné, dodává to radost a podporu. Zároveň je to však výzva, kterou je nutné zvládat. Myslíme si, že je třeba naučit se milovat. Jistě existuje „styl“ partnerského života, spiritualita každodennosti, kterou bychom se chtěli naučit. Můžete nám v tom, Svatý otče, pomoci?

Společný život je umění, trpělivá, krásná a uchvacující pouť. Nekončí tam, kdy jste jeden druhého získali, naopak, právě

Společný život je umění, trpělivá, krásná a uchvacující pouť. Nekončí tam, kdy jste jeden druhého získali, naopak, právě tehdy začíná!

papež František

tehdy začíná! Toto každodenní putování má svá pravidla, která můžeme shrnout ve třech slovech. Slovech, která jsem už mnohokrát opakoval rodinám: „s dovolením“ tedy „mohu“, „děkuji“ a „promiň“.

Mohu – Smím?

„Mohu – Smím?“ To je slušná žádost, jak moci vstoupit do života někoho jiného, v úctě a s pozorností. Je nutné naučit se klást tyto otázky: Mohu toto udělat?

Zamlouvá se ti, že to takto uděláme? Podnikneme to, vychováme naše děti takto? Chceš, abychom si dnes večer někam zašli? Zkrátka, žádat o dovolení znamená

Toto každodenní putování má svá pravidla...

Je nutné naučit se klást tyto otázky: Mohu toto udělat? Zamlouvá se ti, že to takto uděláme?

dokázat zdvořile vstoupit do života druhých. Zapamatujte si to dobře: umět zdvořile vstoupit do života druhých. Není to jednoduché, vůbec to není jednoduché. Někdy spíše užíváme trochu těžkopádné způsoby, jako bychom šlapali v pohorkách. Pravá láska se ale nevnučuje s tvrdostí a agresivitou. Ve *Kvítcích svatého Františka* nalézáme toto vyjádření: „Věz, že zdvořilost je jednou z Božích vlastností... a zdvořilost je sestrou milosrdné lásky, která zhaší nenávist a uchovává lásku,“ (kap. 37). Ano, zdvořilost lásku uchovává. Dnes je v našich rodinách, našem často tak násilném a povýšeném světě, zapotřebí mnohem větší slušnosti. A s tím je možné začít doma.

Děkuji!

„Děkuji.“ Zdá se, že je snadné toto slovo vyslovit, ale víme, že tomu tak není... Přitom je tak důležité! Učíme je říkat děti, ale pak na ně sami zapomínáme! Vděk je důležitý pocit! Jedna stará žena mi kdysi v Buenos Aires řekla: „Vděčnost je květ, který roste v ušlechtilé půdě.“ K tomu, aby tento květ vyrostl, je nezbytná ušlechtilost duše. Pamatujete si na Lukášovo evangelium? Ježíš uzdravuje deset malomocných, avšak pouze jeden přichází zpět, aby mu poděkoval. A Pán se ptá – kde je těch zbylých devět? Totéž platí pro nás: dokážeme děkovat? Ve vašem vztahu – a zítra také v manželském životě – je důležité mít stále na vědomí, že druhý člověk je Boží dar, a Božímú daru se říká „děkuji!“ V tomto vnitřním postoji je třeba si vzájemně za každou věc děkovat. Není to jen zdvořilé slůvko, které používáme navenek, abychom působili vychovaně. Je nutné umět poděkovat jeden druhému, aby manželský život dobře pokračoval.

Promiň...

Třetí slovo: „Promiň.“ V životě se dopouštíme mnoha chyb a omylů. Všichni chybujeme. Je tu snad někdo, kdo by se nikdy nezmylil? Ať zvedne ruku! Chybujeme všichni, všichni. Neuplyne den, abychom nepochybili. Bible říká, že i ten nejspravedlivější zhřeší sedmkrát za den. A tak,

Žádat o dovolení znamená dokázat zdvořile vstoupit do života druhých.

jak chybujeme, je nutné také užívat toto prosté slovo: „promiň“. Většinou každý pohotově obviní druhého a sám sebe ospravedlní. To už začalo u našeho otce Adama, když se ho Bůh zeptal: „Adame, jedl jsi z toho stromu?“ „Já? Ne! To ona mi to dala!“ Obviňovat druhého, abychom nemuseli říkat „promiň“, „prosím o odpuštění“. To je starý příběh! Je to pud, který stojí u počátku mnoha pohrom.

Učme se uznávat vlastní chyby a prosit o odpuštění. „Promiň, jestli jsem ▶

„Děkuji“ není jen zdvořilé slůvko, které používáme navenek, abychom působili vychovaně. Je nutné umět poděkovat jeden druhému, aby manželský život dobře pokračoval.

Foto: flickr, emuray (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: flickr, loveCUK (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Flickr, toosuto (CC BY-NC-SA 2.0)

Obviňovat druhého, abychom nemuseli říkat „promiň“... Je to pud, který stojí u počátku mnoha pohrom.

dnes zvedl hlas“, „promiň, že jsem kolem tebe prošel a nepozdravil jsem tě“, „promiň, že jsem přišel pozdě“, „že tento týden jsem byl tak tichý“, „že jsem příliš mluvil a nikdy nenaslouchal“, „promiň, že jsem zapomněl“, „promiň, byl jsem rozzlobený a vybil jsem si to na tobě“... Můžeme říci tolikrát denně „promiň“. Také takto křesťanská rodina roste. Všichni víme, že neexistuje dokonalá rodina, ani dokonalý manžel nebo dokonalá manželka. O dokonalé tchyni ani nemluvě... Existujeme jen my, hříšníci. Ježíš, který nás dobře zná, nás učí jednomu tajemství: nikdy nezakončit den, aniž bychom vzájemně požádali o odpuštění, aniž by se k nám domů a do naší rodiny vrátil pokoj. Je normální, že se manželé hádají, ale je tu vždy ještě něco jiného... Pohádali jste se, rozzlobili jste se, možná létaly talíře, avšak prosím, pamatujte si – nezakončete nikdy den bez toho, že byste se usmířili! Nikdy, nikdy,

nikdy! To je tajemství, tajemství k uchování lásky a k nastolení pokoje. Není nutné pronášet krásná slova... Někdy stačí jen gesto a... usmíření je tu. Nikdy bez něj nezakončete den, protože kdybyste to udělali, to, co máte uvnitř, vychladne a zatvrdí se a další den už je obtížné se usmířit. Dobře si pamatujte: nikdy nekončit den bez usmíření! Naučíme-li se žádat vzájemně o prominutí, odpouštět jeden druhému, manželství potrvá a půjde kupředu. Když na audience (veřejná setkání s papežem – pozn. redakce) přicházejí manželé, kteří slaví padesáté výročí sňatku, ptám se jich: „Kdo koho snášel?“ Jak je to krásné – dívají se jeden na druhého, potom na mne a říkají: „Oba dva navzájem.“ A to je moc krásné, to je nádherné svědectví!

papež František ■
(podle Radio Vaticana,
zkráceno, titulky redakce)

Nezakončete nikdy den bez toho, že byste se usmířili! Nikdy, nikdy, nikdy! To je tajemství k uchování lásky...

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus Co podstatně patří ke křesťanskému manželství?

1. Jednota: Manželství je svazek, který ze své podstaty vytváří tělesnou, duchovní a duševní jednotu mezi mužem a ženou.
2. Nerozlučitelnost: Manželství platí, dokud ho nerozdělí smrt jednoho z manželů.
3. Otevřenost k přijetí potomstva: Každé manželství musí být otevřeno k přijetí potomstva.
4. Zaměření na blaho partnera.

Pokud jeden z partnerů v okamžiku uzavření manželství vylučuje jeden ze čtyř uvedených bodů, svátostné manželství nemůže být uzavřeno, bylo by neplatné. (Pozn. redakce: Avšak to, že oba partneři vědí, že z důvodů na nich nezávislých, jako je věk nebo neplodnost, nebudou moci mít děti, není samozřejmě „vyloučením otevřenosti k přijetí potomstva“, ale jen přijetím dané skutečnosti, kterou nemohou ovlivnit. V těchto případech platné manželství možné je.)

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé.*
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

*Síla slov! Africké přísloví praví:
„Když zakopne jazyk,
je to horší, než když
zakopne noha.“*

Učitel a nedůvěřivý žák

Učitel se jednou pokoušel vysvětlit svým žákům způsoby, jakými lidé reagují na různá slova.

Tu se zvedl jeden žák a ohradil se: „Nesouhlasím s tím, že by na nás slova měla takový vliv!“

Vyučující odpověděl: „Posaď se, ty pitomče!“

Žák celý zbledl hněvem a řekl: „Vy si o sobě myslíte, že jste moudrý člověk, učitel, a používáte taková slova; měl byste se sám před sebou stydět!“

Učitel tehdy odpověděl: „Odpusť mi. Nechal jsem se unést. Nechtěl jsem. Omlouvám se!“

Chlapec se zklidnil. V té chvíli učitel rozpravu zakončil: „Stačilo pár slov, abych v tobě vyvolal skutečnou bouři, a následně stačilo několik dalších slov, abych tě opět uklidnil, že ano?“

Foto: Flickr, matteolo (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, jfgornet (CC BY-SA 2.0)

Špinavé ruce

Tetička se jednou ptá své patnáctileté neteře: „Co bys řekla, kdybych se posadila ke stolu s tak špinavýma rukama, jako jsou ty tvoje?“

Dívka odpověděla: „Neřekla bych nic, abych tě nezahanbila!“

Dobré způsoby nespočívají v tom, že nepolijeme omáčkou ubrus, ale že to přehlédneme, pokud se to někomu stalo!

„Prase!“ „Huso!“

Jeden pán ve svém automobilu stoupá po horské cestě. Vtom mu zkrří cestu žena, která se svým vozem sjíždí z kopce v protisměru. Žena toho muže ještě ani pořádně neviděla, a už na něj volala z okénka svého auta: „Prase!“ Onen muž, aby nezůstal pozadu, jí odpovídá z plných plic: „Huso!“

Jenže hned za první zatáčkou, kterou ještě nazlobený projížděl zvýšenou rychlostí, stálo na silnici obrovské prase a on do něho v plné rychlosti narazil.

3x Pino Pellegrino ■

(„Příběhy pro osvětlení duše“, Karmelitánské nakladatelství, 2002; objednávky www.ikarmel.cz)

*Význam do slov vkládá
mluvící i slyšící.
Pozor: všichni dobří lidé
přece nezemřeli během
druhé světové války!*

Písek, ústřice a láska

Souvisí manželská láska s pískem a ústřicemi?

Můj otec se na moji matku často rozčílil. Aby si vykompenzoval vlastní silné pocity viny, často se ho dotýkalo, co maminka nevině udělala, a vybuchl. Maminka si ale nikdy nepřipadala jako oběť. Za celé své dětství jsem nikdy neslyšel, že by o tatínkovi špatně mluvila. Když jsem si na něho stěžoval, odpovídala: „Tvůj tatínek přišel o tátu, když mu byly tři měsíce, a tak neví, jak být tátou.“

Moje matka se mohla chopit příležitosti a mého otce očernit, aby upevnila své vlastní postavení a získala si moje srdce. Rozhodla se, že to neudělá. Až po letech jsem pochopil proč. Matčini rodiče hodně trpěli. Několik jejích sourozenců zemřelo a její vlastní otec byl celý život na vozíku. Moje matka se mohla snadno cítit jako oběť, ale uvědomovala si, že takový postoj k ničemu nevede. Věděla, že když najde tvořivé alternativy konfliktu, nikdy už ani na chvíli neuvěří, že je bez-

mocná a v beznadějně situaci – a také bezmocná a v beznadějně situaci nikdy nebyla.

Váš manželský partner na vás někdy působí jako dráždilo. To je daná skutečnost. O tom moc přemýšlet nemusíme. Váš partner na vás vyvíjí tlak, něco od vás očekává. Vystavuje vás žáru. V těchto vypjatých situacích máte vždy na vybranou: reagovat správně, nebo špatně. Je poměrně snadné vinit partnera – vždyť přece právě on může za všechno, co se s vámi děje, ne? Vydáte-li se ale cestou obviňování, skončíte jen jako oběť.

Představte si zrnko písku. Když se člověku dostane do oka, způsobí podráždění, potom infekci atd. Vložte však totéž zrnko písku do ústřice. Způsobí podráždění, potom sekreci

a nakonec z něj ústřice vytvoří perlu. Byl písek základní příčinou toho, co se stalo s okem? Byl písek základní příčinou toho, co se stalo v ústřici? Ne. Kdyby tomu tak bylo, výsledky by v obou případech byly stejné. Písek byl činitelem, který odhalil vnitřní vlastnosti oka a ústřice. Když tedy život s vaším partnerem působí podráždění, můžete ho nechat přerůst v infekci, nebo můžete dovést, aby díky němu vznikla perla.

Emerson Eggerichs (redakčně upraveno, připravila Hana Koukalová)

Pramen: Eggerichs, Emerson. *Láska a úcta*. Praha: Návrat domů, 2012, str. 214n.

... působí podráždění, a vy ho můžete nechat přerůst v infekci, nebo můžete dovést, aby díky němu vznikla perla.

Těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. *svatý Pavel (Řím 8,28)*

Foto: Flickr, sapheron (CC BY-SA 2.0)

Láska zadarmo

Smysl života: vzdělání a sport

Jmenuji se Robert, je mi 25 let a jsem absolventem lékařské fakulty. Chtěl bych vám říct, jak Bůh vstoupil do mého života a co v něm zatím za tu krátkou dobu udělal.

Dá se říct, že jsem z nevěřící rodiny. Oba moji rodiče prožili jakousi křes-

ťanskou výchovu, ale po svatbě svoji víru ani v nejmenším nežili, takže jsem od nich o Bohu nikdy neslyšel. Smyslem života, na který se zaměřila výchova v naší rodině, bylo spíš vzdělání a pak hlavně sport. Já sám jsem hrál asi deset let závodně fotbal, kromě toho taky hokej, plaval jsem a lyžoval.

Co se týká materiálního zabezpečení naší rodiny, tak to bylo nadprůměrné; v podstatě jsme v ničem neměli nedostatek.

A přesto mi něco chybělo

Přesto musím říct, že mi v dětství něco podstatného chybělo. Kdybych to měl nějak formulovat, tak je to taková nějaká láska zadarmo, pocit být milován úplně zadarmo, bez zásluh. Když jsem se dobře učil a nosil domů samé jedničky, tak to bylo dobré, a když jsem náhodou nebyl

perfektní, tak jsem to v rodině dostal velice rychle pocítit. Myslím, že mě to vedlo k tomu, že jsem se ve škole vybičoval k nošení samých jedniček (v podstatě jsem je měl na základce i na gymplu).

Taky ve fotbale jsem často musel dělat všechno možné, abych se zalíbil starším klukům, kteří se mnou hráli, aby mě brali, abych byl v jejich očích cenný. Myslím, že mi ten pocit lásky, ta láska samotná hodně chyběla. Snažil jsem se to vždycky nějak potlačit – chodil jsem na diskotéky, dělal jsem, jako že jsem perfektní, i když jsem věděl, že je to jenom taková maska, že uvnitř mě je rozervanost a touha po tom být milován.

Stalo se to, když jsem studoval medicínu

Moje obrácení spadá do druháku na medicíně. Nepřišlo vlastně skrze žádnou ▷

Začal jsem s tím Ježíšem Kristem mluvit. Tenkrát jsem nevěděl, že se tomu říká modlitba.

*Začal jsem s nimi chodit
na modlitební společenství a tam jsem
poznal, že víra má nejen dimenzi
osobní, ale že je taky společná.*

Foto: Flickr, Marquette University (CC BY-NC-ND 2.0)

*Díky tomuhle
společenství jsem
dostal od Pána
i vztah s dívkou –
teď už můžu říct:
s manželkou.*

osobu nebo nějakého člověka, který by mi o Bohu povykládal. Je to pro mě svědectví o tom, že Bůh si dokáže člověka najít kdykoli a kdekoli. Byla to taková zvláštní situace, bylo to doma, o samotě.

Četl jsem jakousi knížku... Tady bych chtěl upozornit, abyste si nepředstavovali nějaký mystický zážitek. Už předtím byla ve mně touha po něčem novém, touha hledat něco, co by změnilo můj stav, který jsem před chvílí popsal. Když jsem si četl tu knížku, tak jsem najednou uslyšel jakýsi vnitřní hlas, který mi říkal, abych řekl: „Věřím v Ježíše Krista.“ Dodneška nechápu, odkud se to vzalo, ale byla to prostě taková věc, jakých člověka za den napadne spousta. V tu chvíli ve mně bojovaly dvě věci. Jednak rozum, který mi říkal: „Nevěř takovým hloupostem, takových hloupostí se člověku urodí v hlavě, vzpamatuj se,“ a jednak ta druhá věc, co jsem cítil v srdci – to byla touha po změně, touha po něčem novém, po něčem, co by mě opravdu naplnilo.

Tušení, boj, modlitba...

Věděl jsem, že tuhle větu nemohu říct jen tak, že kdybych tuhle věc nebo „hloupost“ řekl, tak že se něco změní. Nevěděl jsem co, ale věděl jsem, že něco se změní. Tak jsem asi dvacet minut bojoval a pak jsem to řekl. Řekl jsem: „Věřím v Ježíše Krista.“

Foto: Flickr, Summers (CC BY-NC-ND 2.0)

Sex je velký dar, ale je to taky silná věc.

Nemohou poznat jeden druhého – a ani nemají chuť poznávat, protože jediné, co je zajímavá, co přebije všechno ostatní, je postel.

Foto: Flickr, Verónica R. (CC BY-NC-ND 2.0)

V tu chvíli jsem nevěděl, co to znamená, ale prožil jsem hroznou radost. Jedna věc, co se změnila, bylo vědomí, že už nejsem nevěřící.

Začal jsem s tím Ježíšem Kristem mluvit. Tenkrát jsem nevěděl, že se tomu říká modlitba, začal jsem prosit za úplně obyčejné věci, začal jsem děkovat za úplně obyčejné věci – a Bůh mi začal odpovídat třeba tím, že moje prosby, které byly často takové dětské, plnil.

Koupil jsem si Bibli (úplně první, kterou jsem si opatřil, byla dětská Bible s obrázky) a začal jsem ji číst. Začal jsem v ní Boha poznávat. Vždycky, když jsem ji otevřel, tak jsem řekl: „Bože, co mi teď chceš říct?“ A On mi vždycky něco skrz to řekl. Bylo to krásné období, které jsem prožíval asi půl roku.

Lekce pokory

Potom přišla doba, kdy jsem toužil po tom, s někým se o tohle podělit. Jediný, na koho jsem si vzpomněl, byl můj spo-

V době před manželstvím může sex přebít všechno ostatní, takže ti dva vůbec nemohou poznat, jestli k sobě patří.

lužák z gymplu. Byl to velikánský trapas, protože toho kluka nikdo ze třídy nijak moc nebral – on totiž nevynikal ve sportu a v těch věcech, které se nosily. Akorát jsme věděli, že je věřící. Pro mě to byla těžká lekce pokory, protože jsem musel za tím člověkem jít a nějak mu vykloupat, co prožívám. Ale ta věc byla tak silná, že mě to i za tu lekci pokory stálo. Sám musím dnes říct, že to pro mě byl šok, že mě Martin neodkopl, ale že mě přijal.

Byl to prostě první člověk, který se mnou mluvil o Ježíšovi. Prožil jsem vlastně onu „lásku zadarmo“, která mně v dětství tolik chyběla a o které už jsem mluvil. Martin ode mě nepoznal nic dob-

rého, a přesto ke mně dokázal být dobrý. Také jsem poznal, že takový je i Kristus – že taky třeba na nás nepozoruje nic dobrého, a přesto k nám dokáže být dobrý (pozn. red.: to není úplně přesné vyjádření, protože Bůh v nás miluje to dobré, co jsme ještě ani sami neobjevili, ale co on sám do nás vložil).

Společenství vysokoškoláků v Brně

Díky Martinovi jsem se v Brně dostal do společenství věřících vysokoškoláků. Začal jsem s nimi chodit na modlitební společenství a tam jsem objevil, že víra má nejen dimenzi osobní, ale že je taky ▶

Struktura modlitby Anděl Páně

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.

Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s tebou; požehnaná Ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého – Ježíš.

Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Zdrávas, Maria...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Zdrávas, Maria...

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se:

Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista, Tvého Syna;

vlej nám, prosíme, do duše svou milost,

ať nás jeho umučení a kříž přivede k slávě vzkříšení.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

V době velikonoční se místo Anděl Páně užívá modlitba Raduj se Královno nebeská.

Mozaika v nazaretské bazilice Zvěstování

... můžeme mluvit prakticky o všem, dokonce i o svých chybách.

Foto: Flickr, Nathan O'Nions (CC BY 2.0)

společná. Poznal jsem na vlastní kůži, co to znamená „Otče náš“, že to neznamená „Otče můj“. Za rok a půl jsem byl ve Znojmě pokřtěn.

V tomhle společenství mi Pán dal i vztah s dívkou, teď už můžu říct: s manželkou – už půl roku jsme svoji a nikdy bych nevěřil, že vztah dvou lidí může být tak úžasný. Cítím se Hankou opravdu milován a vidím, že mě to taky může vést k tomu, že i já jsem ochotný mít rád a dávat ze sebe to, co jsem nikdy nebyl schopný ze sebe dávat.

Než jsem poznal Pána Ježíše, tak už jsem měl různé vztahy s děvčaty, ale vždycky jsme si každý žil tak nějak ve svém světě, že nás moc nezajímaly věci toho druhého. Ve vztahu s Hankou je ale taková velikánská důvěra, že opravdu můžeme mluvit prakticky o všem, dokonce i o svých chybách, o tom, v čem člověk padá, v čem je trapný.

Vztah a společná modlitba

Taky mohu říct, že velkou věcí, která drží náš vztah, je společná modlitba vlastními slovy. Na začátku, kdy jsme se takhle začali modlit, to byl hrozný trapas, a byl oboustranný. Když ale jeden viděl, že se nějak otvírá tomu druhému, tak ho to povzbudilo, že byl taky ochotný dát ze sebe věci, které třeba dřív ze sebe nedal. Oba nás to moc obohatilo a taky nás to vedlo k tomu, že jsme mohli víc poznat jeden druhého.

Postel vám přebije vše ostatní

Během našeho chození, které trvalo skoro tři a půl roku, nám dal Pán taky

poznat smysl tělesné čistoty před manželstvím. S Hankou máme dost podobnou výchovu, takže jsme do hodně věcí padli tak nějak po hlavě. Chtěl bych říct, že sex je velký dar, ale je to taky silná věc. V době, kdy ti dva ještě neví, jestli jsou stvořeni jeden pro druhého neboli jestli mají společně jít životem, tak v té době může sex přebít všechno ostatní, takže ti dva vůbec nemohou poznat, jestli k sobě patří. Nemohou poznat jeden druhého – a ani nemají chuť poznávat –, protože jedině, co je zajímavé, co přebije všechno ostatní, je postel. Poznali jsme, že Bůh nechce tím, že to člověku v tu dobu nedopřává, o nic obrát, právě naopak chce, aby i potom v manželství ten sex byl něco, co spojuje a co není jenom nástroj sobectví jednoho nebo druhého.

„Sáhl jsem si“

Nakonec bych rád povzbudil všechny ty, kdo tento můj příběh četli. V prvním Janově listu, hned na začátku, je napsáno: „Co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme.“ Je to pro mě slovo, které mi hodně pomohlo; které mi říká, že člověk nemusí být nějaký vzdělaný teolog k tomu, aby mohl ukazovat, že Bůh je dobrý – stačí vidět věci, které Bůh vykonal v jeho životě. Bůh nechce, abychom vykládali věci, které neznáme, kterým nerozumíme, ale chce, abychom říkali věci, které známe, kterých se naše ruce dotýkaly.

Robert ■

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

*Ber podmínky tak,
jak jsou,
dnes už lepší
nebudou.*

Potkávám se s lidmi, kteří jsou zvyklí dělat hodně dobrého. Ale někteří z nich mají takové „zvláštní nastavení“. To dobré dokáží udělat jen za určitých optimálních podmínek – a hlavně: buď všechno, anebo nic.

Vzpomínám si na jednoho svého spolužáka ještě z dob studií v kněžském semináři. V semináři jsme měli ideální podmínky pro modlitbu: vyhrazené časy, přiměřený klid. Když můj spolužák přijel na pár dnů domů, byl tak „silnou osobností“, že si seminární podmínky nastavil i doma. Všichni museli chodit

po špičkách, a hlavně nerušit. Jenže každý není tak silnou osobností, a i kdyby byl, vždycky to takto nejde – a dokonce někdy ani není vhodné kvůli „svým ideálním podmínkám pro konání dobra“ tyranizovat své okolí.

Jiní to řeší tak, že pokud nemají ideální podmínky (např. přiměřený klid, svíčku a půl hodiny na modlitbu růžence...), řeknou: „Škoda – dnes to nejde...“ a modlitbu nebo něco jiného dobrého a potřebného, nějakou činnost, prostě vynechají.

Ani první ani druhý z přístupů není správný.

Vraťme se k příkladu s modlitbou růžence. Možná nemáš klid, svíčku ani půl hodiny v kuse. A přesto se můžeš v ne příliš ideálních podmínkách a s mírným vyrušováním – a bez svíčky – pomodlit např. dva až tři desátky a nebo po kouscích, během dne, dokonce celý růženec... A tak to funguje i se vším ostatním.

Také na růst k ideálu čistého srdce nejsou vždy ideální podmínky, ale denně se pro to alespoň něco udělat dá.

P. Marek Dunda ■

Foto: Flickr, bert_m_b (CC BY 2.0)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

*Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.
Amen*

Foto: Flickr, iLikeSpoons (CC BY-NC-SA 2.0)

Samson a Dalila

Zaslepenost, zamilovanost, rozdíl mezi partnery, vztah věřících a nevěřících – to jsou klíčová slova, která otec biskup Josef

Hrdlička přiřadil ke svému zamyšlení o dvou starozákonních biblických postavách, Samsonovi a Dalile.

Navenek silný, uvnitř slabý

O Samsonovi čteme v knize Soudců. Tento velký silák a hrdina si byl vědom svého zcela mimořádného obdarování a poslání v Izraeli. Bůh ho vybavil nesmírnou fyzickou zdatností, takže přemohl i velkou přesilu nepřátel. V jeho příběhu ale objevíme nečekaně dramatický rozpor mezi jeho tělesnou silou a duchovní slabostí. Samson si zamiloval Dalilu, pohanku, tajně spolčenou s jeho nepřáteli. Jeho milostný cit k ní ho tak zaslepil, že jí pošetile vyzradil vše, co na něm vyzvíдалa.

Dalila zneužívá Samsonovy citové závislosti, vydírá ho a chce za každou cenu znát tajemství jeho síly. Je to volavka nepřátel Božího lidu. Na svou zaslepenost Samson krutě doplatil. Poté, co Dalila zjistila, že právě vlasy jsou pramenem Samsonovy síly, ve spánku mu je ostříhala, a tak Samson opustila síla a stal se slabým. Nepřátelé ho pak snadno zajali, oslepili, učinili otrokem, ponižovaným sluhou, který jim musel zpívat pro zábavu. Můžeme říci, že se Samson ještě dřív, než byl spoután řetězy, sám stal vnitřně slepým. Ještě dřív, než byl spoután řetězy, spoutala ho naše zbavující soudnosti a svobody.

Starý příběh se opakuje

I v mezilidských vztazích a zejména u zamilovaných se může projevit nekritická a naivní zaslepenost, která neumožňuje správně vidět a hodnotit danou situaci, slyšet dobré rady blízkých nebo přátel a odpovědně a moudře se rozhodovat.

A zde je potřebné všimnout si určité nerovnosti v lásce. Rozdílnost mezi partnery může mít různé podoby: původ, rasová příslušnost, stupeň vzdělání, majetková nerovnost, zdraví apod. Tyto odlišnosti mohou ovlivnit příští soužití a měly by být moudře zvažovány. I hlasy těch, kdo nás milují, musíme brát v úvahu.

Avšak nejzávažnější nerovnost vystává tam, kde láska není oboustranně chápána, prožívána a naplňována jako dar od Boha a jako společný úkol ochotně

*Láska
postavená pouze
na smyslových
hodnotách nemívá
dlouhé trvání.*

Foto: Flickr, V Threeplo (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, thehutch (CC BY-NC 2.0)

Ještě dřív, než byl spoután řetězy, spoutala ho vášně zbavující soudnosti a svobody.

nabídnout tento dar do služeb Tvůrce. Pokud by to pouze jeden z obou takto chápal, zatímco druhý by vše vnímal z pozice nevěřícího, stěží by mohlo dojít k opravdovému a šťastnému sjednocení obou bytostí.

Z pohledu kolem sebe víme, že svět popírající Boha setrvává v zajetí smyslových pout, erotických a sexuálních vazeb. Nezná pojem obětí, závazek, sebedarování, volí to, co je pohodlnější, co vede k intenzivnějším požitkům, ale současně vrhá člověka do samoty a prázdnoty. Láska postavená pouze na smyslových hodnotách nemívá dlouhé trvání.

Dalila dovedla svým vlivem Samsona obloudit, strhnout jej na úroveň svého života a ovládat ho. Samson je zotročen a potupen, nemůže dělat nic. Musí dokonce i zpívat podle noty svých nepřátel. V závěru jeho příběhu se mu vrátí ztracená síla a on rukama obejmě sloupy, na kterých stojí palác, strhne je a v troskách zahyne spolu se svými nepřáteli. To není příliš šťastný konec příběhu.

Křesťan a nevěřící partner

I dnes se často stává, že se do sebe zamilují křesťan a nevěřící partner. Je třeba reálně zvažovat, jakou perspektivu může mít tento vztah, pokud v duchovním souzvuku lásky bude chybět nejhlubší prvek shody, jakým je víra a jasné vědomí, odkud pramení láska, kdo nás takto obdaroval, kam směřuje náš vztah a z jakého zdroje je živěn, komu můžeme poděkovat a ke komu se obracet.

Pozor: dolů to jde snadněji

Je docela možné, že věřící partner dovede druhému odhalit bohatství své víry, uvést ho do něj. Takto oslovený partner pak zakusí proměnu a obrácení.

Více je však případů, kdy nevěřící či lhostejnější a vlažnější strana strhne za sebou toho, kdo věří. Tento proces probíhá snadněji. Dolů se totiž jde pohodlněji než nahoru. Přizpůsobit se světu je lehčí než přijmout cestu, která je strmá, náročná a něco stojí. Jak člověk postupně vlažní a slevuje ze svých zásad, přestává

i on vidět, stává se duchovně nevidomým či zaslepeným, ocitne se v zajetí nabídek světa. Pak platí i pro něj: Koho chleba jíš, toho píseň zpívej. Kolik podobností se Samsonem a Dalilou najdeme i dnes kolem nás.

biskup Josef Hrdlička („Silná jako smrt je láska“, Karmelitánské nakladatelství, 2008; titulky redakce) ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

V manželstvích s „rozdílností kultu“ (tedy pokřtěného s nepokřtěným) má katolický manžel zvláštní úkol: „nevěřící muž je totiž posvěcován skrze svou ženu a nevěřící žena je posvěcena skrze svého muže“ (1 Kor 7,14).

Srov. Katechismus katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2001.

ABC civilizace lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

<http://librinostri.catholica.cz>
**Kvalitní katolické publikace
s nadčasovou hodnotou on-line**

Možná jste o nich slyšeli? Možná se vám i kdysi dostaly do rukou a dnes k nim již nemáte přístup? Možná vám je někdo doporučil... Staré kvalitní katolické publikace s nadčasovou hodnotou včetně některých velmi hodnotných překladů Bible s poznámkovým aparátom (Hejčl, Sýkora, Sušil) vám nyní v elektronické formě (ve formátu PDF) zpřístupňuje zdarma projekt *Libri nostri* (Naše knihy) a <http://librinostri.catholica.cz>. Knihy je možno číst on-line nebo uložit do svého počítače nebo čtečky.

Katolík by měl být „podobný hospodáři, který vynáší ze své zásoby věci nové i staré“ (srov. Mt 16,52). Zatímco věci nové jsou všude v nepřeborném počtu, věci staré málokdo zná. K jejich poznání nabízí své služby on-line *Knihovna Libri nostri*.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se